

Sygnatura akt II AKa 247/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2016 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Robert Wróblewski

Sędziowie: SSA Stanisław Rączkowski (spr.)

SSA Zdzisław Pachowicz

Protokolant: Iwona Łaptus

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Beaty Lorenc-Kociubińskiej

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2016 r.

sprawy **M. A. (1)** oskarżonego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk, art. 190 § 1 kk, art. 191 § 1 kk, art. 245 kk, art. 157 § 2 kk w związku z art. 57a § 1 kk, art. 282 kk i art. 189 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 191 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk;

B. C. (1) oskarżonego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 158 § 1 kk;

Ł. W. (1) oskarżonego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk, art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk, art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii art. 191 § 1 kk, art. 190 § 1 kk w związku z art. 12 kk, art. 282 kk, art. 282 kk i art. 189 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 11 marca 2016 r. sygn. akt III K 56/14

I. na podstawie art. 105 § 2 kpk sprostować oczywistą omyłkę pisarską w pkt X i w pkt XVIII części dyspozytywnej wyroku oraz w uzasadnieniu wyroku w ten sposób, że w miejsce „w lutym 2003 r.” wpisać „w lutym 2013 r.”

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych: M. A. (1), Ł. W. (1) i B. C. (1),

II I. wydatki wyłożone przez Skarb Państwa , a związane z apelacją prokuratora zalicza na rachunek Skarbu Państwa,

IV. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 5 złotych tytułem zwrotu wydatków wyłożonych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym oraz wymierza oskarżonym na rzecz Skarbu Państwa opłatę za II instancję:

- **M. A. (1) 500 zł,**

- **Ł. W. (1) 1000 zł,**

- **B. C. (1) 840 zł.**

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Kluczborku oskarżył:

1. **M. A. (1)** o to, że:

I. w okresie od 2011r. do czerwca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. W. (1) i B. C. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy wielokrotnie dokonywał przywozu wewnątrzwspólnotowego z terenu Czech do Polski środków odurzających w postaci ziela konopi innej niż włóknista w ilości jednorazowo 0,5kg-1kg łącznie znacznej ilości co najmniej 10 kg wartości nie mniejszej niż 40 000,-zł,

tj. o przest. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

II. w okresie od połowy 2011r. do maja 2013r. w N. woj. (...) wielokrotnie telefonicznie i bezpośrednio groził M. A. (2) zabójstwem w tym w 2012r. wspólnie i w porozumieniu z Ł. W. (1) przy użyciu broni palnej w celu zmuszenia go do zaniechania sprzedaży środków odurzających na terenie miasta N.,

tj. o przest. z art. 191 § 1 k.k.,

III. w czerwcu 2013r. w N. woj. (...) wielokrotnie telefonicznie groził świadkowi M. A. (2) zabójstwem w celu zmuszenia go do zmiany zeznań złożonych w śledztwie prowadzonym przeciwko Ł. W. (1),

tj. o przest. z art. 245 k.k.

IV. w okresie od lipca do sierpnia 2012r. w N., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. W. (1) groził D. B. (1) pobiciem i zgwałceniem, a w lipcu 2012r. wziął udział w pobiciu w/w w ten sposób, że kopnął go w brzuch, kiedy Ł. W. (1) wykręcił mu ręce na plecy, a następnie uderzył w plecy tak, że w/w upadł na kolana czym działał w celu doprowadzenia w/w do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez zapłatę haraczu w wysokości 5 000,-zł na szkodę D. B. (1),

tj. o przest. z art. 190 § 1 k.k.,

V. w dniu 23 marca 2013r. w N. groził D. P. zabójstwem, a groźba ta wzbudziła w w/w uzasadnioną obawę spełnienia,

tj. o przest. z art. 190 § 1 k.k.,

VI. w dniu 2 czerwca 2013r. w N., woj. (...) działając publicznie i bez powodu naruszył nietykalność cielesną T. S. (1) poprzez rozpylenie mu w oczy gazu łzawiącego,

tj. o przest. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a§1 k.k.,

VII. na przełomie 2011/2012r. w N., woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z Ł. W. (1) pozbawił Ł. S. (1) wolności wywożąc do lasu w okolicy miejscowości Z., gdzie Ł. W. (1) przewrócił go na ziemię, kopał w brzuch, uderzał otwartą dłonią w twarz i łokciem w klatkę piersiową oraz groził zgwałceniem i zabójstwem, a w ten sposób zmusił go do zawarcia niekorzystnej umowy pożyczki na kwotę 12 000,-zł pod zastaw mieszkania w S., z czego zabrał w/w kwotę 7 000,-zł i doprowadził do utraty własności mieszkania wobec braku środków do spłacania pożyczki, czym działał na szkodę Ł. S. (1),

tj. o przest. z art. 282 k.k. i art. 189 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.,

VIII. na przełomie 2011/2012r. w N., woj. (...) wielokrotnie groził R. S. (1) zabójstwem oraz pobiciem, a nadto kilkakrotnie uderzył w/w pięścią w brzuch oraz w twarz w celu zmuszenia go do zaniechania sprzedaży środków odurzających na terenie miasta N.,

tj. o przest. z art. 191 § 1 k.k.

IX. w 2010r. w N., woj. (...) wprowadził do obrotu środki odurzające w postaci 200 tabletek ekstazy wartości 600,-zł w ten sposób, że przekazał A. D. (1) zmuszając go przemocą polegającą na kilkakrotnym uderzaniu w twarz do sprzedaży w określonym terminie,

tj. o przest. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 191 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

1. ***L. W. (1)*** o to, że:

X. w okresie od 2011r. do maja 2013r. działając wbrew przepisom wspólnie i w porozumieniu z M. A. (1) i B. C. (1) ustawy wielokrotnie uczestniczył w przywozie wewnątrzwspólnotowym z terenu Czech do Polski środków odurzających w postaci marihuany w ilości jednorazowo 0,5kg-1kg łącznie co najmniej 10 kg wartości łącznej co najmniej 40 000,-zł,

tj. o przest. z art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

XI. w okresie 2009r. do maja 2013r. w N., woj. (...) wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 10 kg wartości 40 000,-zł oraz amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 1kg wartości 24 000,-zł przy czym spośród wyżej wymienionych środków udzielił:

- P. W. 12 gram amfetaminy za kwotę 240,-zł,
- R. S. (2) 10 gram amfetaminy za kwotę 240,-zł, a także 5 gram marihuany za kwotę 150,-zł da P. S. (1),
- K. M. (1) 80 gram amfetaminy a kwotę 1680,-zł,
- K. Z. (1) 150 gram amfetaminy za kwotę 3 000,-zł jednorazowo w ilości 10-20 gram,
- S. Z. co najmniej 12 gram amfetaminy za kwotę 240,-zł,
- A. D. (1) 0,5 grama marihuany za kwotę 20,-zł,

tj. o przest. z art. 56 ust 3 i art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

XII. w okresie od 2010r. do dnia 21 maja 2013r. w N., woj. (...) działając wbrew przepisom ustawy wielokrotnie udzielał środków odurzających:

- R. S. (2) w postaci amfetaminy w ilości 0,5-1,0 grama łącznie w ilości nie mniejszej niż 20 gramów,
- w okresie marzec-kwiecień 2012r. do maja 2013r. T. S. (2) co najmniej 20 razy w postaci marihuany w ilości po jednej lufce,
- w styczniu 2013r. do kwietnia 2013r. K. Z. (1) dwukrotnie po 5 gram amfetaminy,

tj. o przest. z art. 58 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

XIII. w dniu 5 czerwca 2013r. w N., woj. (...) posiadał wbrew przepisom ustawy znaczną ilość środka odurzającego w postaci amfetaminy o wadze 489,24g oraz ziela konopi innej niż włóknista o wadze 2,87g,

tj. o przest. z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

XIV. w okresie od 2011r. do maja 2013r. w N., woj. (...) groził wielokrotnie M. A. (2) pozbawieniem życia w tym także telefonicznie, przy czym w 2012r. groził mu wspólnie i w porozumieniu z M. A. (1) przy użyciu broni palnej w celu zmuszenia go do zaniechania sprzedaży narkotyków na terenie miasta N.,

tj. o przest. z art. 191 § 1 k.k.

XV. w okresie od 2012r. do maja 2013r. w N. i na trasie Z.-J., woj. (...) groził wielokrotnie groził R. S. (2) pobiciem, a groźby te wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę ich spełnienia,

tj. o przest. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XVI. w okresie od lipca do sierpnia 2012r. w N., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. A. (1) groził D. B. (1) pobiciem i zgwałceniem, a w lipcu 2012r. wziął udział w pobiciu w/w w ten sposób, że wykręcił mu ręce na plecy kiedy M. A. (1) kopnął go w brzuch, a następnie uderzył go w plecy tak, że w/w upadł na kolana czym działał w celu doprowadzenia w/w do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez zapłatę haraczu w wysokości 5 000,-zł na szkodę D. B. (1),

tj. o przest. z art. 282 k.k.,

XVII. na przełomie 2011/2012r. w N., woj. (...) działając wspólnie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wielokrotnie groził Ł. S. (1) pobiciem i zabójstwem, a nadto wspólnie i w porozumieniu a innymi osobami pozbawił go wolności wywożąc do lasu w okolicy miejscowości Z., gdzie przewrócił go na ziemię, kopał w brzuch, uderzał otwartą dłonią w twarz i łokciem w klatkę piersiową oraz groził zgwałceniem i zabójstwem, a w ten sposób zmusił go do zawarcia niekorzystnej umowy pożyczki na kwotę 12 000,-zł pod zastaw mieszkania w S., z czego zabrał w/w kwotę 7 000,-zł i doprowadził do utraty własności mieszkania wobec braku środków do spłacania pożyczki, czym działał na szkodę Ł. S. (1),

tj. o przest. z art. 282 k.k. i art. 189 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

2. **B. C. (1)** o to, że:

XVIII. w okresie od połowy 2011r. do maja 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. W. (1) i M. A. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy wielokrotnie dokonywał przywozu wewnątrzspółnotowego z terenu Czech do Polski środków odurzających w postaci ziela konopi innej niż włóknista w ilości jednorazowo 0,5kg-1kg łącznie znacznej ilości co najmniej 10kg wartości nie mniejszej niż 40 000,-zł,

tj. o przest. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

IX. w okresie od 2011r. do maja 2013r. w N., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. W. (1) wprowadził do obrotu środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 10kg wartości 40 000,-zł, przy czym spośród wyżej wymienionych środków udzielił

- 7 gram marihuany za kwotę 30,-zł za 1gram K. Z. (1), który następnie marihuanę tę sprzedawał K. P. (1) za kwotę 50,-zł za 1gram,

tj. o przest. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

XX. w 2012r. w N., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą wziął udział w pobiciu S. K. (1) w ten sposób, że bił go pięściami i kopał po twarzy, a także uderzał pałką teleskopową po plecach, czym naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia,

tj. o przest. z art. 158 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z dnia 11 marca 2016 r., o sygn.. akt: III K 56/04:

I. oskarżonego M. A. (1) uznał za winnego popełnienia tego, że w I połowie 2012 r. groził M. A. (2) zabójstwem, która to groźba wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, w celu zmuszenia go do zaniechania sprzedaży środków odurzających na terenie miasta N., tj. przestępstwa z art. 191 §1 k.k. i za to na podstawie art. 191 §1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w miejscu czynu zabronionego opisanego w punkcie IV. części wstępnej wyroku, oskarżonego M. A. (1) uznał za winnego popełnienia, tego od lipca do sierpnia 2012r. w N., woj. (...) groził D. B. (1) popełnieniem przestępstwa na jego szkodę, które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. przestępstwa z art. 190 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 190 §1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego M. A. (1) uznał za winnego popełnienia tego, że w dniu 23 marca 2013r. w N. groził D. P. popełnieniem przestępstwa na jego szkodę, a groźba ta wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, tj. przestępstwa z art. 190 §1 k.k. i za to na podstawie art. 190 §1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego M. A. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zabronionego opisanego w punkcie VI. części wstępnej wyroku, stanowiącego występki o charakterze chuligańskim, tj. przestępstwa z art. 157 §2 k.k. w zw. z art. 57a§1 k.k. i za to na podstawie art. 157 §2 k.k. w zw. z art. 57a§1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 57a §2 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. A. (1) środek kompensacyjny w postaci nawiązki, zobowiązując go do uiszczenia na rzecz T. S. (1) kwoty 500 zł (pięćset złotych);

VI. oskarżonego M. A. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zabronionego opisanego w punkcie IX. części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 191 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 1. ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość dziennej stawki na 10 (dziesięć) złotych;

VII. na podstawie art. 85 §1 k.k. oraz art. 86 §1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu M. A. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu łączną karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu M. A. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 21 stycznia 2014 do 5 września 2014 r.;

IX. oskarżonego M. A. (1) uniewinnił od zarzutu popełnienia czynów zabronionych opisanych w punktach I., III., VII., VIII. części wstępnej wyroku;

X. oskarżonego Ł. W. (1) w miejsce czynu zabronionego opisanego w punkcie X. części wstępnej wyroku, uznał za winnego popełnienia tego, że w lutym 2013 r. działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z B. C. (1) uczestniczył w przywozie wewnątrzspółnotowym z terenu Czech do Polski środków odurzających w postaci marihuany w ilości 1 kg o wartości co najmniej 4.000 zł, tj. przestępstwa z art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 60 §2 i §6 pkt. 2) k.k. przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary skazał go na karę 2 (dwóch)

lat pozbawienia wolności oraz 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość dziennej stawki na 10 (dziesięć) złotych;

XI. oskarżonego Ł. W. (1) w miejsce czynów zabronionych opisanych w punktach XI. i XII. części wstępnej wyroku, uznał za winnego popełnienia tego że w okresie 2009r. do maja 2013r. w N., woj. (...) w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu oraz udzielił, w tym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej znaczną ilość środków odurzających w postaci amfetaminy w łącznej ilości 277 gram oraz marihuany w łącznej ilości 25,5 gram, przy czym spośród wyżej wymienionych środków przekazał:

- R. S. (2) 10 gram amfetaminy za kwotę 240,-zł, a także 5 gram marihuany za kwotę 150,-zł dla P. S. (1),
- K. M. (1) 80 gram amfetaminy za kwotę 1.680,-zł,
- K. Z. (1) 150 gram amfetaminy za kwotę 3.000,-zł jednorazowo w ilości 10-20 gram,
- S. Z. co najmniej 12 gram amfetaminy za kwotę 240,-zł,
- A. D. (1) 0,5 grama marihuany za kwotę 20,-zł,
- R. S. (2) w postaci amfetaminy w ilości 0,5-1,0 grama łącznie w ilości nie mniejszej niż 20 gramów,
- w okresie marzec-kwiecień 2012r. do maja 2013r. T. S. (2) co najmniej 20 razy w postaci marihuany w ilości po jednej lufce,
- w styczniu 2013r. do kwietnia 2013r. K. Z. (1) dwukrotnie po 5 gram amfetaminy,

tj. przestępstwa z art. 56 ust 3., art. 59 ust 1. i art. 58 ust. 1. ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §3 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość dziennej stawki na 10 (dziesięć) złotych;

I. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego Ł. W. (1) w związku z przypisanym oskarżonemu wyżej przestępstwem przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej uzyskanej w wyniku tego przestępstwa w kwocie 5.330 zł (pięć tysięcy trzysta trzydzieści złotych);

II. oskarżonego Ł. W. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zabronionego opisanego w punkcie XIII. części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 62 ust 2. ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to art. 62 ust 2. ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

III. oskarżonego Ł. W. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zabronionego opisanego w punkcie XV. części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 190 §1 w zw. z art. 12 k.k. i za to art. 190 §1 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 §1 k.k. oraz art. 86 §1 i 2 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu Ł. W. (1) kary pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierzył mu łączną karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość dziennej stawki na 10 (dziesięć) złotych;

V. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu Ł. W. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 5 czerwca 2013 do 8 września 2014 r.;

VI. oskarżonego Ł. W. (1) uniewinnił od zarzutów popełnienia czynów zabronionych opisanych w punktach XIV., XVI., XVII. części wstępnej wyroku;

VII. oskarżonego B. C. (1) w miejsce czynu zabronionego opisanego w punkcie XVIII. części wstępnej wyroku, uznał za winnego popełnienia tego, że w lutym 2013 r. działając wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z Ł. W. (1) uczestniczył w przywozie wewnątrzspółnotowym z terenu Czech do Polski środków odurzających w postaci marihuany w ilości 1 kg o wartości co najmniej 4.000 zł, tj. przestępstwa z art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 60 §2 i §6 pkt. 2) k.k. przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość dziennej stawki na 10 (dziesięć) złotych;

VIII. oskarżonego B. C. (1) w miejsce czynu zabronionego opisanego w punkcie XIX. części wstępnej wyroku, uznał za winnego popełnienia tego, że w okresie kwietnia-maja 2012 r. w N., woj. (...), wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu środki odurzające w postaci marihuany w ilości 7 gram marihuany za kwotę 30,-zł za 1gram K. Z. (1), który następnie marihuanę tę sprzedawał K. P. (1) za kwotę 50,-zł za 1gram, tj. przestępstwa z art. 56 ust 1. ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to art. 56 ust 1. ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość dziennej stawki na 10 (dziesięć) złotych;

IX. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego B. C. (1) w związku z przypisanym oskarżonemu wyżej przestępstwem przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej uzyskanej w wyniku tego przestępstwa w kwocie 210 zł (dwieście dziesięć złotych);

X. oskarżonego B. C. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zabronionego opisanego w punkcie XX. części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 158 §1 k.k. i za to na podstawie art. 158 §1 k.k. skazał go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XI. na podstawie art. 85 §1 k.k. oraz art. 86 §1 i 2 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu B. C. (1) kary pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierzył mu łączną karę 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz 220 (dwieście dwadzieścia) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość dziennej stawki na 10 (dziesięć) złotych;

XII. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu B. C. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 5 czerwca 2013 do 9 listopada 2013 r. oraz od 27 grudnia 2013 r. do 12 maja 2014 r.

Powyższy wyrok wobec **oskarżonych M. A. (1), Ł. W. (1) i B. C. (1) zaskarżył prokurator**. Wyrok został zaskarżony w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach X i XVIII,IV i XVI zaskarżonego wyroku oraz w zakresie zarzutów postawionych w punktach VII i XVII oraz IX aktu oskarżenia. Rzecznik oskarżenia publicznego zarzucił :

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na uznaniu w pkt X i XVIII zaskarżonego wyroku, że oskarżony Ł. W. (1) i B. C. (1) dopuścili się zarzucanego im czynu z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jednorazowo w lutym 2003 r., a także uniewinnienie M. A. (1) od popełnienia tegoż czynu z pkt I, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że oskarżeni co najmniej kilkakrotnie jeździli do Czech i przywozili do Polski ziele konopi innej niż włóknista w okresie od 2011 r. do czerwca 2013 r., a nie w 2003 r., jak przyjął Sąd, a co wynika z zeznań świadków: M. A. (2), D. B. (1), K. P. (1), K. M. (1), M. K. (1).

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na uznaniu, że nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo określone w art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii byłaby zbyt surowa dla oskarżonego L. W. i B. C. (1), i zastosowanie wobec w/w instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary skazując na kary po dwa lata pozbawienia wolności podczas gdy brak jest podstaw do zastosowania wskazanej instytucji z uwagi na sposób działania oskarżonych, brutalne działanie, powielanie przestępczych działań, niepoprawność, zastraszanie świadków.

III. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to przepisu art. 424 § 2 k.p.k. wyrażająca się w pominięciu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności, które Sąd miał na względzie przy stosowaniu wobec Ł. W. (1) i B. C. (1) dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary w sytuacji, gdy brak jakichkolwiek okoliczności łagodzących, a przeciwnie dotychczasowy tryb życia oskarżonych, ich brutalny sposób działania, wpływanie na świadków, uprzednia karalność oskarżonego B. C. (1) stanowią okoliczności obciążające.

IV. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec Ł. W. (1) i B. C. (1) za przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przez orzeczenie wobec w/w kar po 2 lata pozbawienia wolności, podczas gdy sposób działania oskarżonych, brutalne działanie, powielanie przestępczych działań, niepoprawność, zastraszanie świadków, uprzednia karalność B. C. (1) także z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii czynią orzeczoną karę rażąco łagodną.

V. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w pkt IV i XVI zaskarżonego orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na uznaniu, że M. A. (1) groził D. B. (1) popełnieniem przestępstwa na jego szkodę z pominięciem tego, że w/w działał wspólnie i w porozumieniu z Ł. W. (1), a groźbom tym w lipcu 2012 r. towarzyszyło pobicie w/w, zaś zachowania te miały na celu zastraszanie pokrzywdzonego i zmuszenie do zapłaty kwoty 5.000 zł za karę za sprzedaż środków odurzających na terenie N. i w konsekwencji bezzasadne uniewinnienie Ł. W. (1) od wskazanego zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 282 k.k.

VI. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na bezzasadnym uniewinnieniu M. A. (1) i Ł. W. (1) od popełnienia zarzutu opisanego w pkt VII i XVII aktu oskarżenia – tj. o przestępstwo z art. 282 k.k. i art. 189 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. popełnione na szkodę Ł. S. (1), podczas gdy zebrane dowody, a zwłaszcza zeznania pokrzywdzonego poparte dowodami z dokumentów prowadzą do wniosku przeciwnego, bo Sąd wbrew zasadom logicznego rozumowania ocenił zmianę zeznań jako wiarygodną wbrew ustalonemu zastraszaniu świadka, a czynność pozorną zawartą pod groźbą co najmniej utraty zdrowia uznał niezasadnie za dobrowolną.

VII. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie M. A. (1) winy za zarzucane mu przestępstwo z art. 191 § 1 k.k. na szkodę R. S. (1) opisane w pkt IX aktu oskarżenia, podczas gdy dowody w postaci zeznań świadków R. S. (1), M. C. (1), P. T. (1) we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzą do wniosku przeciwnego.

Podnosząc powyższe zarzuty rzecznik oskarżenia publicznego wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Obrońca oskarżonego M. A. (1) zaskarżył wyrok w całości w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach I, II i VI sentencji wyroku. Zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść a polegający na przyjęciu istotnych jego elementów w oparciu o zeznania świadków M. A. (2), D. B. (1) i A. D. (1), pomimo braku konsekwencji w złożonych przez świadków relacjach i istnienia wewnętrznych sprzeczności przy jednoczesnym braku poparcia tych relacji innymi wiarygodnymi dowodami z jednoczesnym pominięciem złożonych w tym zakresie wyjaśnień oskarżonego M. A. (1), a w tym błędne ustalenia:

- w zakresie pkt I części wstępnej wyroku, że oskarżony M. A. (1) w I połowie 2012 roku groził M. A. (2) podczas gdy w świetle zgromadzonego materiału dowodowego brak jest jednoznacznych dowodów aby taki fakt miał w ogóle miejsce;

- w zakresie pkt II części wstępnej wyroku, że oskarżony M. A. (1) w okresie lipca i sierpnia 2012 r. groził dwukrotnie D. B. (1) raz osobiście oraz za pośrednictwem A. B. (1) podczas gdy brak jest jednoznacznych dowodów, iż spotkanie oskarżonego ze świadkiem A. B. (1) miało faktycznie miejsce, zaś przebieg zdarzenia pod sklepem (...) po części był taki jak zrelacjonował to pokrzywdzony i że do wypowiedzenia groźb karalnych przez oskarżonego faktycznie doszło;

- w zakresie pkt VI części wstępnej wyroku, że w 2010 r. oskarżony wprowadził do obrotu środki odurzające w postaci 200 tabletek ekstazy przekazując je A. D. (1), przemocą zobowiązując do sprzedaży na podstawie zeznań

pokrzywdzonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym, które to zeznania nie można uznać je za wiarygodne w świetle zeznań złożonych przez pokrzywdzonego w postępowaniu sądowym w których przedstawił odmienną wersję zdarzenia, a w materiale dowodowym brak jest jakichkolwiek innych dowodów na poparcie wersji złożonej przez pokrzywdzonego na etapie postępowania przygotowawczego, również w zakresie udziału w ogóle oskarżonego w handlu tabletkami ekstazy.

Formułując powyższy zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od czynów opisanych w punktach I,II i VI zaskarżonego wyroku.

Wyrok został zaskarżony przez **obrońców oskarżonego Ł. W. (1). W apelacji autorstwa adw. Ł. W. (2)** postawiono zarzuty:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez:

1. przyjęcie, że oskarżony w lutym 2003 r., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z B. C. (1) uczestniczył w przywozie wewnątrzwspólnotowym z ternu Czech do Polski środków odurzających w postaci marihuany w ilości 1 kg o wartości co najmniej 4.000 zł, podczas gdy czyniąc powyższe ustalenia Sąd wykroczył poza granice skargi oskarżyciela publicznego określającej ramy czasowe popełnienia przestępstwa od 2011 r. do maja 2013 r., a nadto w lutym 2003 r. Polska nie była członkiem Unii Europejskiej co powoduje, iż nie mogło dojść do wewnątrzwspólnotowego przywozu, a przy tym zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci wyjaśnień oskarżonych oraz zeznania świadków G. P. (1) i M. A. (2) złożone przed Sądem przeczą tezie, by oskarżony miał kiedykolwiek brać udział w popełnionym przestępstwie, a także by w 2003 r. miał jakkolwiek relacje z B. C. (1), G. P. (1) czy K. M. (1), oraz by w 2003 r. miał brać udział w jakimkolwiek wyjeździe do Czech, tym bardziej że z zeznań K. M. (1) złożonych w postępowaniu przygotowawczym wynika, iż wspólny wyjazd miał mieć miejsce jedynie 2013 r.;

2. przyjęcie, że oskarżony od 2009 r. do maja 2013 r. wprowadził do obrotu oraz udzielił znaczną ilość środków odurzających w postaci amfetaminy w łącznej ilości 277 gram oraz marihuany w łącznej ilości 25.5 gram, podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż nie brał udziału w popełnieniu przestępstw, a przesłuchany przed Sądem T. S. (2) zeznał, iż palił z oskarżonym marihuanę, którą razem nabywali w B. i która stanowiła jego i Ł. W. (1) własność;

3. przyjęcie, że oskarżony od 2012 r. do maja 2013 r. wielokrotnie groził R. S. (2) pobiciem, a groźby te miały wzbudzić u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę ich spełnienia, podczas gdy jedynym dowodem mającym potwierdzić zachowanie oskarżonego są wyjaśnienia R. S. (2) złożone w postępowaniu przygotowawczym, który nie został przesłuchany przed Sądem, a z relacji K. M. (1), której w całości sąd dał wiarę wynika, iż R. S. (2) nigdy nie skarżył się na zachowanie oskarżonego;

4. przyjęcie, iż waga przywiezionej do Polski marihuany wносиła 1 kg, podczas gdy jak wynika z relacji K. M. (1) nie była mu znana waga i zawartość pakunku przekazanego przez B. C. (1), z którego miała wydobywać się znana mu woń marihuany.

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a w szczególności:

1. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., przejawiająca się w odrzuceniu wersji oskarżonego Ł. W. (1), który zaprzeczył, aby brał udział w popełnieniu zarzucanych przestępstw, w zakresie w jakim złożył wyjaśnienia nie przyznając się do stawianych zarzutów;

2. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez naruszenie zakazu czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów i oparciu orzeczenia w niniejszej sprawie w zakresie wewnątrzwspólnotowego przywozu w lutym 2003 r. środków odurzających, wyłącznie na dowodach obciążających oskarżonego Ł. W. (1), w szczególności zaś na niespójnych, niejasnych i

sprzecznych wewnętrznie zeznaniach K. M. (1) złożonych w postępowaniu przygotowawczym, nie popartych żadnym innym dowodem o charakterze obiektywnym, z jednoczesnym całkowitym pominięciem dowodów dla oskarżonego korzystnych, a to protokołów przeszukania przeprowadzonego w miejscu zamieszkania oskarżonego, zeznań w charakterze świadka G. P. (1), który zaprzeczył by kiedykolwiek przekazywał Ł. W. (1) jakiegokolwiek środki odurzające, ze szczególnym uwzględnieniem, iż zeznania K. M. (1) zostały złożone wyłącznie w postępowaniu przygotowawczym, bez możliwości ich weryfikacji przez strony procesu, a więc winny być poddane szczególnie wnikliwej analizie, zwłaszcza jeżeli zważy się, iż w czasie wskazanym przez M., oskarżony zaopatrywał się w marihuanę dla własnych celów w B., a przy tym zarzucono mu udział w obrocie zaledwie 25,5 gram marihuany, co przeczy tezie, by dokonał nabycia 1 kg marihuany;

3. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na rozstrzygnięciu wątpliwości, które wyłoniły się w toku przeprowadzonego przez Sąd pierwszej instancji postępowania na niekorzyść oskarżonego, a więc wbrew zasadzie in dubio pro reo, dotyczących w szczególności handlu przez oskarżonego narkotykami, ustalonego czasookresu i ilości wprowadzonych do obrotu środków odurzających, zwłaszcza jeżeli zważy się, iż z relacji K. M. (1) wynika, że R. S. (2) wyjaśniając do protokołu zawyżył ilość uzyskanych od oskarżonego narkotyków, a T. S. (2) przed Sądem zeznał, iż palił z oskarżonym wspólnie nabytą marihuanę;

4. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegająca na niezgodnej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania ocenie zgromadzonych w niniejszej sprawie dowodów, akcentując – wbrew zasadzie obiektywizmu – jedynie okoliczności niekorzystne dla oskarżonego i oparte na nieprzekonywujących dowodach przy jednoczesnym bagatelizowaniu, a w wielu wypadkach całkowitym pomijaniu tych, które przemawiały na jego korzyść, a to zeznań świadków G. P. (1), A. D. (1), T. S. (2);

5. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k., poprzez sporządzenie pisemnego uzasadnienia w sposób nie pozwalający na ustalenie procesu myślowego Sądu, a w szczególności poprzez uchylenie się od wypełnienia obowiązku spójnego i logicznego wskazania, na czym Sąd I instancji oparł poszczególne ustalenia stanowiące podstawę faktyczną wydanego w sprawie orzeczenia i braku wyjaśnienia, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, w tym wyjaśnień samego oskarżonego i świadków przez niego wnioskowanych, a to G. P. (1), oraz T. S. (2), które streszczone zostały w uzasadnieniu wyroku tylko we fragmentach wybranych przez Sąd, zgodnie z koncepcją części zasadniczej wyroku:

- a nadto zaniechania wskazania w uzasadnieniu wyroku jakie Sąd poczynił ustalenia faktyczne w zakresie wewnątrzspółnotowego przywozu środków odurzających w lutym 2003 r., ograniczając się jedynie do zrelacjonowania przebiegu postępowania sądowego poprzez streszczenie wszystkich dowodów osobowych;

- nie wskazania okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary, a także pominięciu przy miarkowaniu kary dotychczasowa niekaralność oskarżonego;

- powołaniu się wbrew treści art. 410 k.p.k w ślad za zeznaniami K. M. (1), na przypuszczenie Sądu co do ilości przywiezionych z Czech do Polski oraz wprowadzonych do obrotu narkotyków, co stanowiło podstawę wyroku.

W apelacji postawiono wnioski:

1. o zmianę wyroku w zaskarżonej części i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy przez uniewinnienie oskarżonego Ł. W. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów;

ewentualnie:

2. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelacja autorstwa adv. H. K. zarzuciła:

I. obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k., mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny zgromadzonych w sprawie

dowodów, w szczególności zaś zeznań świadków D. B. (1), W. B., R. S. (2), K. Z. (1), R. S. (1), P. S. (1), K. M. (1), T. S. (3), M. A. (2), między innymi poprzez przydanie waloru wiarygodności zeznaniom złożonym w postępowaniu przygotowawczym, a nie – wbrew zasadzie bezpośredniości – przed orzekającym w sprawie Sądem, jak również poprzez niedostrzeżenie, że przynajmniej część ze złożonych depozycji stanowi tak zwany dowód z pomówienia osób uczestniczących w procedurze związanym z przywozem oraz wprowadzaniem do obrotu środków odurzających, co doprowadziło do niezasadnego – niewynikającego z materiału dowodowego ocenionego w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczeniem życiowym, a zatem przekraczającego granice wyznaczone przez art. 7 k.p.k. – uznania, że:

1. Ł. W. (1) wraz z B. C. (1) w lutym 2013 r. udali się do P., gdzie kupili środek odurzający w postaci marihuany, którą następnie przywieźli do Polski.

2. Oskarżony dopuścił się wprowadzenia do obrotu środków odurzających oraz ich udzielenia innym osobom poprzez ich przekazanie R. S. (2), K. M. (1), K. Z. (1), S. Z. oraz A. D. (1).

II. obrazę prawa materialnego, a mianowicie:

1. art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez uznanie, że zachowaniem sprawczym wymienionym w tym przepisie – a zatem udzieleniem środka odurzającego – może być również jego wspólny zakup dokonany wraz z inną osobą (T. S. (2)) bez zamiaru jego dalszego przekazania.

2. art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez skazanie oskarżonego za wymieniony w tym przepisie czyn mimo braku ustaleń faktycznych wskazujących na objęcie przez Ł. W. (1) świadomością oraz wolą przekazania środków odurzających innym osobom przez osoby, którym oskarżony miał je pierwotnie przekazywać, co uniemożliwia uznanie go za winnego umyślnego czynu zabronionego polegającego na wprowadzeniu środków odurzających do obrotu.

W apelacji sformułowano wniosek o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów. Jako wniosek alternatywny wskazano na uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Apelacja wniesiona przez obrońcę B. C. (1) zarzuciła :

I. obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k., mającą wpływ na treść zaskarżanego wyroku, polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, w szczególności zaś zeznań świadków D. B. (1), W. B., R. S. (2), K. Z. (1), R. S. (1), P. S. (1), K. M. (1), T. S. (2), M. A. (2), między innymi poprzez przydanie waloru wiarygodności zeznaniom złożonym w postępowaniu przygotowawczym, a nie – wbrew zasadzie bezpośredniości – przed orzekającym w sprawie sądem, jak również poprzez niedostrzeżenie, że przynajmniej część ze złożonych depozycji stanowi tak zwany dowód z pomówienia osób uczestniczących w procedurze związanym z przywozem oraz wprowadzaniem do obrotu środków odurzających, co doprowadziło do niezasadnego – niewynikającego z materiału dowodowego ocenionego w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczeniem życiowym, a zatem przekraczającego granice wyznaczone przez art. 7 k.p.k. – uznania, że:

1. B. C. (1) wraz z Ł. W. (1) w lutym 2013 r. udali się do P., gdzie kupili środek odurzający w postaci marihuany, którą następnie przywieźli do Polski;

2. B. C. (1) w 2012 r. wspólnie z nieustaloną osobą brał udział w zdarzeniu opisanym jako pobicie S. K. (1), oraz że w trakcie tego zdarzenia używał pałki teleskopowej, mimo że nie wynika to z żadnego wiarygodnego bezpośredniego środka dowodowego.

II. obrazę prawa materialnego, a mianowicie:

1. art. 158 § 1 k.k. wobec jego niewłaściwej wykładni w zakresie skutku przestępstwa stypizowanego w tym przepisie, poprzez uznanie, że skutkiem tym może być jakiegokolwiek zagrożenie dla zdrowia pokrzywdzonego, nie zaś konkretne, bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego lub tak zwanego średniego uszczerbku na zdrowiu;

2. art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez skazanie oskarżonego za wymieniony w tym przepisie czyn mimo braku ustaleń faktycznych wskazujących na objęcie przez B. C. (1) świadomością oraz wolą przekazania środków odurzających innej osobie (K. P. (1)) przez K. Z. (1), któremu oskarżony miał je pierwotnie przekazywać, co uniemożliwia uznanie go za winnego umyślnego czynu zabronionego polegającego na wprowadzeniu środków odurzających do obrotu.

Formułując powyższe zarzuty autorka apelacji wniosła o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny zważył:

W odniesieniu do apelacji **prokuratora**.

Rzecznik oskarżenia publicznego sformułował zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Ten zarzut został skierowany w pierwszej kolejności w odniesieniu do uniewinnienia M. A. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu w punkcie I aktu oskarżenia, a kwalifikowanego z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Prokurator zarzucił również błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie ilości oraz czasu popełnienia przestępstwa przypisanego Ł. W. (1) w punkcie X części dyspozytywnej skarżonego wyroku oraz przestępstwa przypisanego B. C. (1) w punkcie XVIII części dyspozytywnej skarżonego wyroku.

Zarzut apelacji nie jest zasadny. Prokurator w swej apelacji odwołał się do zeznań świadków :M. A. (2), D. B. (1), K. P. (1), K. M. (1) i M. K. (1).

W uznaniu sądu odwoławczego sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej oceny wskazanych dowodów i na podstawie tej oceny wyciągnął prawidłowe wnioski. Omawianemu zagadnieniu sąd pierwszej instancji poświęcił znaczną część swego pisemnego uzasadnienia wyroku (k. 4179-4184). Zeznania wskazanych świadków, poza K. M. (1), nie są precyzyjne. Mówią o przypuszczalnych ilościach przywożonej marihuany. W oparciu o te zeznania nie sposób określić czy oskarżeni przywozili z Czech do Polski marihuanę w takiej ilości jak przyjęto w akcie oskarżenia oraz czy działalność przestępcza była na przestrzeni takiego czasu jak przyjęto w zarzutach aktu oskarżenia, a także czy wszyscy oskarżeni uczestniczyli w przewożeniu z Czech do Polski marihuany. Dla poparcia tej oceny zasadnym jest dokonanie analizy zeznań wymienionych świadków.

M. A. (2) podał (k.7), że marihuanę przywoził Ł. W. (1) w plecaku 20 razy po 1-2 kg, a także po 0,5 kg. Jeździł z nim chłopak samochodem O. (...) koloru ciemnoczerwonego starego typu. Składając zeznania przed sądem M. A. (2) podał(k. 3373) „Nie mam wiedzy skąd oni brali marihuanę.”

D. B. (1) podał (k. 155), że od czerwca 2011 r. B. C. jeździł do Czech do G. P. po marihuanę. Pod koniec 2011 r. M. A. jeździł z B. C. do Czech po marihuanę. Do Czech jeździł też Ł. W.. Płacili po 500 zł za 100 gramów. Zeznając przed sądem świadek podał (k. 3118), P. nie mówił ile od niego kupili i za ile.

Analizując zeznania K. P. (1) należy stwierdzić, iż ten świadek w swoich zeznaniach nie wskazał aby oskarżeni przewozili marihuanę z Czech do Polski(k. 730-735). Zeznał, że nabywał marihuanę u Ł. W. (1) i B. C. (1) za pośrednictwem K. Z. (1). Składając zeznania przed sądem świadek podtrzymał swe zeznania z postępowania przygotowawczego(k. 3408). Potwierdził, iż marihuanę załatwiał mu K. Z. (1), który kupował marihuanę od Ł. W. i B. C..

M. K. (1) podał jedynie (k. 265), że „Z tych wszystkich opowiadań na mieście i kontaktu z w/w osobami wywnioskowałem, że B. sprzedając miejsce zakupu narkotyków w Czechach A. i K. wcześniej sam uzyskał od P. R.”. Przed sądem M. K. podtrzymał swe zeznania (k. 3379). Wskazany świadek posiadał przede wszystkim wiedzę na temat pobicia S. K. (1) przez B. C. (1).

Istotne i konkretne są zeznania K. M. (1) (k. 641 w zw. z k. 3803). Za wiarygodnością tych zeznań przemawia fakt, iż K. M. (1) uczestniczył w wyjeździe do Czech po marihuanę. Wskazał, iż jeździł swoim samochodem na prośbę Ł. W.. Podał, iż wówczas jechał także B. C.. Określił aktywność obu oskarżonych. Wskazał datę wyjazdu – luty 2013 r. Opisał miejsce do którego się udali. Z tych zeznań wynika, iż przewozili 1 kg marihuany. Stąd też właśnie te zeznania mogły być podstawą ustaleń faktycznych w sprawie. A zatem sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń (k. 4173).

Ma rację autorka apelacji dowodząc, iż oskarżeni nie przyznali się do popełnienia zarzucanego im przestępstwa i te wyjaśnienia należało ocenić krytycznie. Jednakże poza zeznaniami K. M. nie ma konkretów w zeznaniach. W uzasadnieniu apelacji jej autorka odwołała się do dowodu z wydruku bilingów telefonów komórkowych oskarżonych i ich analizy dotyczącej logowań na terenie Czech. Wskazany dowód został potraktowany jak hasło. Nie ma bowiem analizy tego dowodu i wskazania jakie wnioski w zakresie stawianego zarzutu oskarżonym wyciąga apelująca. Oskarżeni nie przeczyli, iż jeździli do Czech. W aktach znajduje się informacja na ten temat (k. 2203). Świadek P. N. (1) potwierdził, że oskarżeni odwiedzali go w Czechach gdy ten odbywał tam karę pozbawienia wolności (k. 3552). Tak więc w oparciu o dowód, do którego odwołuje się apelująca można jedynie przyjąć, iż oskarżeni przebywali na terenie Czech.

Reasumując powyższe sąd odwoławczy ocenia, iż jedynie w oparciu o zeznania K. M. można precyzyjnie ustalić odpowiedzialność Ł. W. i B. C.. Brak dowodów pozwalających na takie ustalenia w odniesieniu do M. A.. Apelacja prokuratora nie przedstawiła argumentów, które pozwalałyby zakwestionować ustalenia sądu pierwszej instancji.

W apelacji w zakresie omawianego przestępstwa postawiono kolejne zarzuty, a to rażącej niewspółmierności kar wymierzonych oskarżonym Ł. W. i B. C., obrazy art. 424 § 2k.p.k. oraz kwestionuje się zasadność zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec Ł. W. i B. C. w zakresie przestępstwa przypisanego w punkcie X. (Ł. W.) i punkcie XVIII (B.C.).

Nie można podzielić tak sformułowanych zarzutów. A z pewnością bardzo syntetyczne stanowisko sądu pierwszej instancji, w zakresie nadzwyczajnego złagodzenia kary, wyrażone w pisemnym uzasadnieniu skarżonego wyroku, nie dowodzi wadliwości rozstrzygnięcia w zakresie kar wymierzonych oskarżonym w odniesieniu do omawianego przestępstwa zakwalifikowanego z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Rację ma apelująca, iż uzasadnienie wyroku sądu pierwszej instancji bardzo lapidarnie odnosi się do instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Jednakże analiza dowodów wskazuje, iż decyzja Sądu Okręgowego jest prawidłowa. Stąd też została zaakceptowana przez sąd odwoławczy z następujących powodów.

Stosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o art. 60§2k.k. jest prawem sądu. Ł.(...) i B. C. przypisano popełnienie zbrodni. Prokurator wnioskował o wymierzenie oskarżonym kar po 3 lata pozbawienia wolności (k. 4074). Taki wniosek został złożony przy przyjęciu, iż obaj oskarżeni działając czynem ciągłym na przestrzeni lat 2011-2013 dokonali przewozu z Czech do Polski co najmniej 10kg marihuany. Jak już wskazano wyżej sąd zasadnie ustalił, iż oskarżonym można przypisać przywóz 1kg marihuany. Ustalono, iż był to przywóz jednorazowy. Stąd też przy tych okolicznościach wymierzenie oskarżonym kary minimalnej – 3 lat pozbawienia wolności byłoby niewspółmiernie surowe, a jednocześnie bardzo trudne do uzasadnienia przy wskazanym wyżej wniosku prokuratora. Stąd też sąd odwoławczy podziela stanowisko sądu pierwszej instancji, iż w realiach ocenianej sprawy zasadnym było wymierzenie oskarżonym kar poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Ustawodawca przewidział taką możliwość poprzez zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o art. 60§2k.k. Orzeczona kara odpowiada dyrektywom ustawowym przewidzianym w art. 53§1k.k. Kara jest limitowana stopniem winy. Sąd wymierzając karę uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu. Oczywiście jest, iż znacznie mniejsza jest społeczna szkodliwość czynu,

który dotyczy przywozu 1kg marihuany, a znacznie większa jest społeczna szkodliwość tego czynu gdy dotyczy 10 kg marihuany(art. 115§2k.k.).

W punkcie IV aktu oskarżenia prokurator zarzucił M. A. (1) popełnienie przestępstwa groźby karalnej na szkodę D. B. (1). Za taki też czyn M. A. został skazany- punkt II skarżonego wyroku. W akcie oskarżenia udział w tym samym zdarzeniu przypisano także Ł. W. (1). W odniesieniu do obu oskarżonych opisano te same czynności sprawcze. Jednakże zarzut postawiony Ł. W. (1), a sformułowany w punkcie XVI aktu oskarżenia, zakwalifikowano z art. 282k.k. Sąd Okręgowy uniewinnił Ł. W..

Sąd pierwszej instancji przedstawił motywy, którymi się kierował przy powyższych rozstrzygnięciach(k. 4186-4188). Podstawę aktu oskarżenia w zakresie omawianego zarzutu stanowiły zeznania D. B. (1). Sąd Okręgowy zasadnie ocenił, iż zeznania tego świadka należy ocenić z dużą ostrożnością. Apelująca podziela tę ocenę. „Zgodzić się należy zatem z Sądem, że zeznania tych świadków- M. A. i D. B. – należało oceniać z dużą dozą ostrożności ale nie można było odmówić im wiarygodności „w ogóle”.(k. 4214). Sąd Okręgowy nie odmówił wiarygodności „w ogóle” zeznaniom D. B.. Przyjął za udowodnione te fakty, które zostały potwierdzone innymi dowodami. Ustalenia sądu przyjęte w zaskarżonym wyroku opierają się na faktach podanych przez D. B., faktach które potwierdziła jego siostra A. B.(k. 3406) i świadek T. S.(k. 3131). Aby uniknąć zbędnego powtarzania wskazuje się, iż szerzej w zakresie treści zeznań tych świadków sąd odwoławczy wypowie się przy omawianiu apelacji obrońcy M. A.. Zważyć należy także na zeznania R. S. (1), który zeznał, iż wie ze słyszenia, że groźby pod adresem D. B. kierował M. A.(k. 2235 w zw. z k. 3803). A zatem dokonano ustaleń, na które pozwalały zebrane dowody ocenione we wzajemnym powiązaniu. Zasadnie sąd pierwszej instancji ocenił, iż materiał dowodowy nie daje pewnych przekonujących podstaw do ustaleń przyjętych w akcie oskarżenia w zakresie dalej idącym w odniesieniu do M. A. oraz w odniesieniu do Ł. W.. Sąd odwoławczy w całości podziela argumentację sądu pierwszej instancji w zakresie oceny zeznań D. B.(k. 4187). Apelacja nie wskazuje okoliczności, które uszłyby uwadze sądu pierwszej instancji. Wręcz przekonuje do trafności stanowiska przyjętego w skarżonym wyroku. „Okoliczność, że tego dnia tylko M. A. (1) wypowiedział słowa groźb nie uwalnia w żaden sposób Ł. W. (1)”(k. 4215). Apelacja nie dostarcza argumentów, które nakazywałyby weryfikację stanowiska sądu pierwszej instancji. Świadek T. S. (2) nie potwierdził, iż słyszał jak M. A. krzyczał do D. B. „dawaj kasę”. Przyznał jedynie, iż od pokrzywdzonego słyszał, że mu grożono. Skarżąca zauważa również niespójność zeznań tego świadka. Autorka apelacji odwołała się także do zeznań S. K. (1), który zeznał, że D. B. „odszedł zadowolony i nie uciekał, a z drugiej strony, że nie wyklucza, że M. A. (1) uderzył pokrzywdzonego”. Po pierwsze apelująca wskazuje dowody odnoszące się wyłącznie do M. A.. A po wtóre jeżeli świadek czegoś nie wyklucza to nie jest to równoznaczne, że coś potwierdza ze 100% pewnością. Ocena dowodów, w tym zeznań pokrzywdzonego mieści się w granicach zakreślonych treścią art. 7k.p.k. Stąd też zyskała aprobatę sądu odwoławczego.

Apelacja prokuratora nie czyni zadość wymogom art. 427k.p.k. Z treści zarzutów nie wynika aby prokurator skarżył wyrok w zakresie zarzutu postawionego Ł. W. w punkcie XIV, od którego ten został uniewinniony. „Odwołujący się powinien wskazać zaskarżone rozstrzygnięcie”. W uzasadnieniu apelacji jej autorka kwestionuje uniewinnienie M. A. od popełnienia przestępstwa zarzucanego temu oskarżonemu w punkcie III aktu oskarżenia oraz kwestionuje uniewinnienie Ł. W. od popełnienia przestępstwa zarzucanego temu oskarżonemu w punkcie XIV aktu oskarżenia (k. 4216). Zważyć należy, iż apelująca nie przedstawia żadnych argumentów wskazujących na wadliwość rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji. Przyznaje, iż podstawę oskarżenia w zakresie tych przestępstw stanowiły zeznania M. A. (2). W tym zakresie zeznania tego świadka nie są konsekwentne. Zeznając przed sądem podał, iż nie jest pewien, że to M. A. telefonował do niego z groźbami w sprawie zmiany zeznań przeciwko Ł. W. (zarzut III aktu oskarżenia) – k. 3375. Odnośnie zarzutu sformułowanego w punkcie XIV aktu oskarżenia świadek wskazał po odczytaniu jego zeznań z postępowania przygotowawczego z k. 6 „ źle to zostało sformułowane ponieważ ja tak nie zeznałem, ja powiedziałem, że mógł to być Ł. W. (1), bo poznałem go po posturze, ktoś otworzył drzwi i do mnie krzyczał. Ja stałem w takim miejscu, że mimo otwartych drzwi nie widziałem dokładnie. Nie będę chłopaka pograżał. Źle to zostało zapisane. Ja mówiłem, że nie jestem pewien kto to jest. (...) Nie jestem pewny na 100%”.(k. 3375). Zeznania M. A. w odniesieniu do omawianych zarzutów to jedyny dowód w sprawie. Przy wskazanych wyżej zeznaniach jedyne rozstrzygnięcie jakie w sądzie mogło być wydane to uniewinnienie.

Apelacja kwestionuje również rozstrzygnięcie dotyczące uniewinnienia M. A. (1) od zarzutu popełnienia przestępstwa z punktu VII aktu oskarżenia oraz uniewinnienie Ł. W. (1) od zarzutu popełnienia przestępstwa z punktu XVII aktu oskarżenia.

Wskazane zarzuty oskarżenia oparto na zeznaniach Ł. S. (1). Brak dowodów, które pozwalałyby zweryfikować te zeznania. Jest to o tyle istotne, że oskarżeni zaprzeczają aby takie zdarzenie z udziałem Ł. S. (1) miało miejsce. A przede wszystkim w sprawie są dowody, które nakazują krytycznie spojrzeć na te zeznania.

Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej, krytycznej oceny zeznań Ł. S. (1) (k. 4190-4191). Fakty podawane przez Ł. S. (1) podważają zeznania M. C. (2) (k. 3136), A. D. (2) (k.31340) i L. M. (1) (k. 3680). M. C. (2) wskazał, że Ł. S. (1) przyszedł sam do jego lombardu po pożyczkę. Otrzymał 12 000 zł i zastawił swoje mieszkanie. Na okoliczność tej czynności została sporządzona umowa (k. 2868). Z kolei A. D. (2) zeznała, że pokrzywdzony chciał sprzedać swoje mieszkanie. Jego mieszkanie było obok mieszkania świadka. Świadek wskazała, że Ł. S. (1) nie zachowywał się jak osoba zastraszone. Także notariusz L. M. (1) wskazał osoby obecne przy sporządzaniu aktu notarialnego (k. 3680). Zważyć również należy, iż zeznania Ł. S. (1) nie są spójne. Na rozprawie zeznał (k. 3377), że M. A. nie ma związku ze sprawą, w której świadek występuje jako pokrzywdzony.

W zarzucie aktu oskarżenia przyjęto, iż czyn miał miejsce na przełomie 2011/2012 r. Pierwsze przesłuchanie Ł. S. (1) w sprawie miało miejsce 27.02.2014 r. Pokrzywdzony podał, że od około dwóch lat i sześciu miesięcy pracuje w Niemczech. Wskazał też, że jego problem z K. zaczął się dwa lata i 6 miesięcy wstecz. Z treści umowy wynika (k. 2868), że pożyczka została zaciągnięta w lombardzie 29.09.2010 r. Wtedy też zostało zastawione mieszkanie pokrzywdzonego.

Analizując treść zeznań Ł. S. (1) (k. 2044-2046) nie przekonują motywy, które skłoniły go do złożenia zeznań po tak odległym czasie od podawanego przez niego zdarzenia. Także nie przekonują zeznania tego świadka mówiące, że Ł. W. zabrał mu 12000 zł, a po odliczeniu 7000 zł zwrócił mu 5000 zł. Przekonują wyjaśnienia Ł. W., w których wskazuje, że gdyby wymuszał pieniądze na pokrzywdzonym to zabrałby mu całą posiadaną przez niego kwotę.

Nie można zgodzić się z zarzutem apelacji, że zebrane w sprawie dowody, a zwłaszcza zeznania pokrzywdzonego poparte dowodami z dokumentów pozwalają na odmienne ustalenia od tych jakie poczynił sąd pierwszej instancji. Wskazano już wyżej, iż zeznania pokrzywdzonego są jedynym dowodem, na którym oparto oskarżenie. I nie jest to dowód „konsekwentny i logiczny” jak podnosi się w uzasadnieniu apelacji, tym bardziej, że apelująca również dostrzega zmianę zeznań Ł. S. (1) w odniesieniu do M. A.. Nie można podzielić argumentów apelacji, iż zastawienie mieszkania za kwotę 12 000 zł świadczy, że była to czynność pozorna, a umowa została zawarta pod przymusem. Nie należy tracić z pola widzenia, że zastawione mieszkanie to w istocie jeden pokój, zaniedbany, przerobiony ze stajni. Tak wynika z zeznań Ł. S. i A. D. oraz częściowo z zeznań M. C.. Treść uzasadnienia apelacji wskazuje, iż jej autorka deprecjonuje zeznania M. C. oraz L. M. nie poprzez dowody lecz własne spekulacje. Nie można zapominać, iż L. M. jest notariuszem – osobą zaufania publicznego. Stąd też wskazywanie, że „trudno się spodziewać aby notariusz złożył zeznania innej treści niż te jakie w istocie złożył a mianowicie gdyby miał jakiegokolwiek wątpliwości co do świadomości strony transakcji i swobody w działaniu to przystąpiłby do jej sporządzenia”. Sąd odwoławczy kategorycznie stwierdza, iż brak jakichkolwiek dowodów, które wskazywałyby, że notariusz sporządził akt notarialny w sposób niezgodny z prawem. Dokonując oceny materiału dowodowego należy stosować te same kryteria do wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów. Nie można z jednej strony przemilczeć faktu, iż pokrzywdzony nie jest w stanie precyzyjnie określić daty zdarzenia tak przykrego i niekorzystnego dla niego jak twierdzi. A z drugiej strony argumentować, iż świadek M. C. zaprzeczył udziałowi Ł. W. przy zawieraniu umowy z przed kilku lat w lombardzie, co jest zastanawiające mając na względzie ilość zawieranych umów i osób odwiedzających lombard. Układ dowodowy w sprawie jest taki, że M. C. zaprzecza okolicznościom podawanym przez Ł. S., a dotyczącym zawarcia umowy w lombardzie. Zeznania M. C. potwierdza dowód z dokumentu w postaci umowy. Nie ma dowodów przeciwnych, które podważałyby te dowody. A jak już wskazano zeznania pokrzywdzonego są niekonsekwentne i niespójne. Zważyć należy, iż apelująca nie odnosi się do roli M. A. jaką miał spełniać przy popełnieniu tego przestępstwa.

Reasumując powyższe sąd odwoławczy ocenia, że zebrane w sprawie dowody, jak i rozważania przedstawione w apelacji nie pozwalają na dokonanie odmiennych ustaleń od tych jakich dokonał sąd pierwszej instancji.

W punkcie VIII aktu oskarżenia prokurator zarzuciła M. A. (1) popełnienie przestępstwa na szkodę R. S. (1). Zarzucany czyn został zakwalifikowany z art. 191§1k.k. Od tego zarzutu M. A. został uniewinniony.

W zarzucie VIII aktu oskarżenia sformułowano groźby kierowane przez M. A. do R. S. (1) na przełomie 2011/2012. Wskazano na groźby zabójstwa oraz pobicia. Zarzut obejmuje również kilkakrotne uderzenie pięścią pokrzywdzonego w brzuch oraz w twarz, a wszystko miało być związane ze zmuszeniem pokrzywdzonego do zaniechania sprzedaży środków odurzających.

Oskarżenie zostało oparte na zeznaniach pokrzywdzonego. Pokrzywdzony złożył raz zeznania na etapie postępowania przygotowawczego w dniu 17.04.2014r. , a więc ponad dwa lata po zdarzeniu. Zastanawiające jest dlaczego tak późno do tego doszło. Tylko i wyłącznie z zeznań pokrzywdzonego wynika (k. 2232-2236) jakie były motywy działania M. A.. Pokrzywdzony wskazał, że pierwszy raz został uderzony bez powodu. Zeznał, że drugi raz A. uderzył go w dyskotecę (...). Powiedział wtedy, że nie podoba mu się, że dilujemy i koksujemy w tej dyskotecę. Kolejnym razem A. uderzył pokrzywdzonego na mieście. Pokrzywdzony był w towarzystwie (...). Sąd nie zdołał przesłuchać pokrzywdzonego z uwagi na brak możliwości ustalenia miejsca jego pobytu. Stąd też na rozprawie w dniu 28.05.2015 r.(k. 3803), korzystając z uprawnień wynikających z treści art. 391§2k.p.k. sąd odczytał zeznania pokrzywdzonego. W realiach ocenianej sprawy, przy braku innych dowodów wskazujących na motywy zachowania oskarżonego, brak podstaw do konstruowania ustaleń faktycznych w oparciu o zeznania pokrzywdzonego. Także nasunęły się istotne wątpliwości, trudne do rozstrzygnięcia, przy analizie pozostałych dowodów.

Na okoliczności związane ze stawianym oskarżonemu zarzutem zostali bowiem przesłuchani inni świadkowie. Z zeznań świadków nie wynika aby motywem działania M. A. było zmuszenie R. S. do zaniechania handlu narkotykami poprzez groźby zabójstwa oraz pobicia.

P. T. (2) zeznał, że nie zna M. A.. Przypomina sobie, że R. S. został uderzony. Nie jest w stanie rozpoznać osoby, która uderzyła R. S.(k. 2877v.) Podobnej treści zeznania świadek złożył przed sądem (k. 3411).

Z kolei M. C. (1) wskazał (k. 3422), że zna R. S. oraz M. A.. Około trzy lata wstecz obaj wymienieni przepychali się. Nie było jakiegoś spięcia, oni się przepychali. Możliwe, że padło jakieś uderzenie.

M. A. (2) podał, że A. pobił chłopaka, który brał towar od S.. Powiedzieć miał mu o tym S.. W czasie konfrontacji obu wymienionych T. S. (5) zaprzeczył zeznaniom M.A. (k. 2806v.) Zeznał, iż „R. S. (4) z tego co wiem nigdy nie był pobity przez M. A. (1)”. Podobnej treści zeznania świadek złożył przed sądem (k. 3684).

Dysponując wskazanymi wyżej dowodami sąd pierwszej instancji był uprawniony do oceny dowodów zaprezentowanej w pisemnym uzasadnieniu skarżonego wyroku (k. 4191-4192). Ta ocena mieści się w granicach określonych treścią art. 7k.p.k. Stąd też dzieląc ocenę dowodów dokonaną przez sąd pierwszej instancji sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów i wniosku zawartych w apelacji rzecznika oskarżenia publicznego.

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego **M. A. (1)**.

Apelacja jest bezzasadna. Obrońca zaskarżył wyrok w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach I,II i VI części dyspozytywnej wyroku. W apelacji postawiono zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut jak i wniosek zawarte w apelacji nie mogły być uwzględnione. Sąd pierwszej instancji dysponował dowodami, które upoważniały ten sąd do dokonania ustaleń kwestionowanych w apelacji.

W zakresie przestępstwa popełnionego na szkodę M. A. (2), a zakwalifikowanego z art. 190§1k.k. podstawę ustaleń stanowią zeznania pokrzywdzonego (k. 6, k. 951 i k. 3372). Pokrzywdzony był konsekwentny w swych zeznaniach w

odniesieniu do oskarżonego M. A. (1). Zeznania pokrzywdzonego znalazły potwierdzenie w zeznaniach M. B. (k. 3491) oraz M. J. (k. 3492).

Brak podstaw aby kwestionować te zeznania pokrzywdzonego. Są one konsekwentne co do istotnych faktów. Autor apelacji usiłuje zdeprecjonować te zeznania zarzucając rozbieżności w zakresie szczegółów i jednocześnie podnosi, że brak jakichkolwiek bilingów potwierdzających przeprowadzenie rozmów telefonicznych. Zważyć należy, iż pokrzywdzony wskazał, że rozmowy nie były prowadzone z telefonów, które posiadał oskarżony. Oskarżonego rozpoznawał po głosie. Pokrzywdzony sprecyzował, iż groźby miały miejsce na przestrzeni lat 2011-2013. Zdarzenie nie było jednorazowe. Stąd też trudno oczekiwać od pokrzywdzonego aby precyzyjnie podawał szczegóły w tym datę przyjazdu oskarżonego do warsztatu, w którym pracował pokrzywdzony oraz aby precyzyjnie opisał samochód, którym przyjechał M. A.. Z informacji znajdującej się w aktach (k. 3779) wynika, iż oskarżony był właścicielem A. (...) w okresie od 14.05.2010r. do 17.12.2011 r. Od 23.03.2012 r. na ojca oskarżonego był zarejestrowany samochód D. (k. 3799). Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony poruszał się samochodami. Wynika to z zeznań nie tylko M. A., ale również innych świadków (D. B., T. S.). Zgodzić należy się z oceną sądu pierwszej instancji, iż pokrzywdzony nie składał zeznań bezpośrednio po zdarzeniu. Zeznania przed sądem złożył jeszcze później od zdarzenia. W takiej sytuacji trudno o zapamiętanie szczegółów. Jeżeli pokrzywdzony nie był jakiegoś faktu pewien to o tym zeznał. Zeznania pokrzywdzonego nie pozostawiają wątpliwości, iż groźby kierowane pod jego adresem wzbudzały u pokrzywdzonego obawę, iż zostaną spełnione. Te obawy były uzasadnione. Pokrzywdzony zajmował się przecież sprzedażą środków odurzających. Doświadczenie sali sądowej uczy, iż świat ludzi mających kontakt z narkotykami rządzi się swoimi regułami. Oskarżony, mimo młodego wieku nie był postacią kryształową. Sam przyznał, iż jest kolegą Ł. W. (1), B. C. (2) – osób, które zajmowały się przestępczością narkotykową, podobnie jak oskarżony M. A. (1). Zważyć należy również, iż groźby kierowane pod adresem M. A. (2) miały miejsce w czasie gdy oskarżony zajmował się wprowadzaniem do obrotu środków odurzających. Ten fakt przekonuje do motywów wskazywanych przez pokrzywdzonego, które legły u podstaw kierowanych groźb. Obaj wówczas (pokrzywdzony jak i oskarżony) zajmowali się działalnością polegającą na wprowadzaniu do obrotu środków odurzających.

W świetle przedstawionej argumentacji wynikającej ze wskazanych dowodów krytycznie należało ocenić wyjaśnienia oskarżonego. Te wyjaśnienia nie są spójne. Do takiego wniosku upoważnia analiza wyjaśnień złożonych w czasie postępowania przygotowawczego (k.1362) w konfrontacji z wyjaśnieniami złożonymi na rozprawie (k. 3114). Oskarżony jedynie wskazał, że nie zna pokrzywdzonego. Przyznał się natomiast do dwóch zarzucanych mu przestępstw, gdy wcześniej też negował zasadność tych zarzutów. Analiza wyjaśnień oskarżonego upoważnia do oceny, iż treść jego wyjaśnienia to obrona przez oskarżonego linia obrony.

Prawidłowe są również ustalenia dotyczące przestępstwa popełnionego na szkodę D. B. (1). Podstawę ustaleń w tym zakresie stanowią zeznania pokrzywdzonego (k. 3118 i k. 155). Fakty wynikające z tych zeznań są takie, że M. A. (1) dwukrotnie groził pokrzywdzonemu. Groźby wypowiadał oskarżony, w tym czasie był z nim Ł. W.. Te fakty wynikają z zeznań siostry pokrzywdzonego A. B. (1) (k. 1839 – A. groził mojemu bratu) oraz zeznań D. B. (1) (k. 3118). Fakty wynikające z tych zeznań mają wsparcie w zeznaniach S. K. (1) (k. 931). Dokonując oceny zeznań S. K. sąd nie traci z pola widzenia postawy świadka zaprezentowanej w toku rozprawy (k. 3619). Przekonują zeznania tego świadka złożone w toku postępowania przygotowawczego. Te zeznania są wiarygodne. Do takiej oceny przekonują fakty wynikające z zeznań A. B. i D. B.. Zważyć również należy na zeznania T. S. (2) (k. 3131), który przyznał, że D. B. mówił mu o groźbach kierowanych pod adresem D. B.. Stąd też odpowiadając na zarzut apelacji, a zwłaszcza w uzasadnieniu apelacji (k. 4261) wskazać należy, iż wymienione dowody nakazywały dać wiarę zeznaniom pokrzywdzonego w zakresie groźb kierowanych pod jego adresem. Ocena prawna zachowania oskarżonego w zakresie przestępstwa popełnionego na szkodę D. B. jest prawidłowa. Za taką oceną przemawiają wymienione już argumenty w związku z przestępstwem popełnionym na szkodę M. A.. Także sąd odwoławczy nie znajduje uzasadnienia do ponownego powtarzania oceny wyjaśnień M. A..

W punkcie VI części dyspozytywnej skarżonego wyroku M. A. (1) został uznany winnym popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zbiegu kumulatywnym z art.191§1k.k. Podstawę ustaleń w zakresie przypisanego oskarżonemu przestępstwa stanowią zeznania A. D. (1).

W toku postępowania przygotowawczego w dniu 13.05.2014 r. świadek podał(k. 2893-2894). „Kilka lat temu, już dokładnie nie pamiętam A. dowiedział się, że mam lepszy towar od niego. To były piguły – drosy ekstazy. Zadzwoił do mnie ze swojego telefonu, wiadomo że numeru nie jestem w stanie podać, każdy z nas zmieniał je bardzo często. Chciał się ze mną spotkać i pogadać(...) Przyjechał tam samochodem z kolegą ale nie pamiętam z kim. To było A. w kolorze srebrnym.(...) A. powiedział mi, że wcisnąłem mu się na rynek i że mam sprzedać dla niego 200 tabletek ekstazy. Bałem się M. ponieważ on już wcześniej raz może dwa mnie uderzył. Oprócz tego wiedziałem jaki on jest i do czego jest zdolny. Nie mogłem odmówić, bo się go bałem. (...) Miałem mu w sumie za darmo sprzedać te tabletki, za które miałem mu oddać 600 zł w jakimś terminie, którego teraz nie pamiętam. Dał mi te tabletki w worku strunowym – foliowym”. Przed sądem świadek zeznał (k. 3124), że na policji podał, że kupił od A. ekstazy. Nie były to ekstazy lecz zwykłe środki do ćwiczeń, które zużył na własne potrzeby. Wskazał, że zeznania złożył za sugestią policjanta. Przesłuchanie w toku postępowania przygotowawczego prowadził D. I.. D. I. zaprzeczył aby nakłaniał A. D. do składania obciążających zeznań (k.3485).

Prawidłowa jest ocena zeznań A. D.. Sąd pierwszej instancji ocenił, iż zmiana zeznań przez świadka wynika z jego obawy przed oskarżonym. Ta ocena przekonuje gdy się zważy na postawy innych świadków przed sądem, którzy mówili o swoich obawach(A. B. k. 3406 wniosła o przesłuchanie pod nieobecność oskarżonych). O swoich obawach mówił D. B. (k. 3122). Przy ocenie zeznań A. D. zważyć należy na zeznania M. A. (k. 3375), który podał, że wozził narkotyki dla M. A. (1) (konkretnie marihuanę).

Krytycznie należało ocenić wyjaśnienia oskarżonego. M. A. zaprzeczył aby znał A. D.. Takie wyjaśnienia nie wytrzymują krytyki w konfrontacji z zeznaniami A. D. jak i zeznaniami M. A..

Prawidłowa jest również ocena prawna zachowania przypisanego oskarżonemu. Przepis art. 56 ust. 1 u.p.n. przewiduje dwie alternatywne formy sprawcze przestępnego zachowania, a to: wprowadzenie do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej albo (tzw. alternatywa rozłączna) uczestniczenie w takim obrocie. W Komentarzu do art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii autorstwa K. Ł. i A. M. (Oficyna 2008 r.), różnicę obu wskazanych zachowań ujmuje się następująco: „Wprowadzenie do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, zgodnie z treścią art. 4 pkt 34 u.p.n., polega na udostępnieniu ich odpłatnie lub nieodpłatnie osobom trzecim. Warunkiem koniecznym jest również ustalenie, że osoba, której środki są udostępniane, nie jest konsumentem. Wprowadzenie do obrotu oznacza różnego rodzaju aktywną formę obrotu, natomiast uczestnictwo w obrocie będzie stanowić bierną jego formę. „Uczestniczenie w obrocie polega na przyjęciu odpłatnie bądź nieodpłatnie środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej przez osobę nie będącą konsumentem w celu późniejszego ich przekazania innej osobie, przy czym nabywca nie jest konsumentem”.

Kończąc odpowiedź na apelację oskarżonego M. A. sąd odwoławczy ocenia także, iż apelacja nie przedstawiła argumentów, które przemawiałyby za wadliwością ustaleń faktycznych, czy też aby wskazywały na nieprawidłową ocenę dowodów dokonaną przez sąd pierwszej instancji.

W ocenie sądu odwoławczego także kary jednostkowe orzeczone za omawiane przestępstwa jak i kara łączna są prawidłowe. Brak podstaw do oceny, iż orzeczono kary rażąco surowe. Za taką oceną przemawia fakt orzeczenia kar w dolnych granicach ustawowego zagrożenia oraz orzeczenie kary łącznej w oparciu o zasadę asperacji. Oskarżonemu wymierzono karę roku i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności. Sąd odwoławczy podobnie jak i sąd pierwszej instancji nie znajduje podstaw do warunkowego zawieszenia orzeczonej kary(art. 4§1k.k.)z uwagi na brak podstaw do oceny, iż po stronie oskarżonego zachodzi dodatnia prognoza kryminologiczna. Za taką oceną przemawia dotychczasowa droga życiowa oskarżonego, zwłaszcza gdy się zważy na opinię środowiskową(k. 2778). Prawidłowo sąd również zaliczył

na poczet kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od 21.01.2014 r.(k. 1399) do 05.09.2014 r.(k. 3440).

W odniesieniu do apelacji oskarżonego **B. C. (1)**.

Zarzuty jak i wnioski zawarte w apelacji są bezzasadne. Brak podstaw do oceny, iż zaskarżony wyrok zapadł z obrazą przepisów postępowania, a w szczególności art. 7k.p.k., art. 410k.p.k oraz art. 424§1k.p.k.

Apelujący podnosi zarzut obrazę art. 424 § 1 k.p.k.. Sprawa jest obszerna, gdyż w akcie oskarżenia sformułowano dwadzieścia zarzutów. Trudno od sądu w takiej sytuacji wymagać drobiazgowości w uzasadnieniu. Rolą uzasadnienia jest przedstawienie toku rozumowania sądu w taki sposób aby umożliwiło kontrolę wyroku. Uzasadnienie Sądu Okręgowego w Opolu spełnia ten wymóg. Sąd odwoławczy jak i strony poza analizą toku rozumowania sądu zawartego w pisemnym uzasadnieniu wyroku nie są zwolnione od znajomości dowodów ujawnionych w toku rozprawy głównej. Nawet wadliwe uzasadnienie, jako sporządzone po wydaniu wyroku, nie może mieć wpływu na treść orzeczenia, a zatem wadliwość uzasadnienia nie spełnia w sobie warunku z art. 438 § 2 k.p.k., od którego zależy dopuszczalność uchylenia lub zmiany orzeczenia. Tylko w razie stwierdzenia, że uzasadnienie wyroku uniemożliwia dokonanie merytorycznej kontroli orzeczenia, a więc weryfikacji ustaleń faktycznych i oceny dowodów stanowi naruszenie art. 424 § 1 k.p.k. mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, gdyż wskazuje na niewłaściwy proces podejmowania przez sąd decyzji (por. wyrok S.A. w Łodzi z 13.09.2007 r. II AKa 105/07 – LEX). Sąd Okręgowy w Opolu w pisemnych motywach wyroku wskazał jakie fakty uznał na udowodnione lub nieudowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, wyjaśnił podstawę prawną wyroku oraz okoliczności, które miał na uwadze przy wymiarze kary. A zatem nie można dopatrzeć się obrazę przepisu art. 424 § 1 k.p.k. W związku ze stawianym zarzutem zważyć również należy na nowe brzmienie art. 424§1k.p.k. wedle którego uzasadnienie wyroku zostało sprowadzone do zwięzłego sprawozdania. Oznacza to, że obowiązkiem stron jest przede wszystkim odnoszenie się do dowodów zgromadzonych w toku rozprawy głównej i wykazywanie poprzez te dowody nieprawidłowości w zaskarżonym wyroku. Zważyć także należy na nowe brzmienie art. 437§2k.p.k. w myśl, którego to przepisu uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439§1k.p.k., art. 454k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. A zatem wniosek o uchylenie wyroku mógłby być uwzględniony w sytuacji gdyby w ocenie sądu odwoławczego zachodziły przyczyny wskazane w art. 439§1k.p.k. lub art. 454k.p.k. Bądź też gdyby sąd odwoławczy po analizie zgromadzonych w sprawie dowodów i ujawnionych na rozprawie głównej, doszedł do przekonania, że konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Analiza uzasadnienia apelacji nie pozwala też ocenić na czym w istocie polegają uchybienia sądu pierwszej instancji w zakresie sporządzonego uzasadnienia skarżonego wyroku.

Kolejny zarzut apelacji wskazuje na obrazę art. 410 k.p.k. Tak sformułowany zarzut nie jest trafny. Obraża art. 410 k.p.k. zachodzi, gdy wyrokujący sąd opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej albo opiera się tylko na części materiału ujawnionego. Dokonanie oceny materiału ujawnionego, nie-odpowiadającej interesowi procesowemu skarżącego, nie uchybia dyspozycji art. 410 k.p.k. Inną rzeczą jest prawidłowość oceny materiału dowodowego, co zapewne chciał zarzucić skarżący, a czym innym jest dokonanie ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia na dowodach nie ujawnionych w toku rozprawy głównej. Autorka apelacji nie wykazała, aby sąd oparł się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej albo aby oparł się tylko na części materiału ujawnionego.

Apelacja zarzuciła także obrazę przepisu postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7k.p.k. Tak sformułowany zarzut również nie zasługuje na uwzględnienie. Ocena dowodów jest prawidłowa. Jest to ocena swobodna, a nie dowolna. Za trafnością dokonanej oceny dowodów przemawia fakt, iż dowody zostały ocenione we wzajemnym powiązaniu. Sąd pierwszej instancji w sposób przekonujący uzasadnił ocenę dowodów. W żadnej mierze nie sposób się zgodzić, iż sąd nadał walor wiarygodności zeznaniom złożonym w postępowaniu przygotowawczym, a nie wbrew zasadzie bezpośredniości – zeznaniom złożonym przed orzekającym sądem. Zasada bezpośredniości nie sprowadza się do nadawania przymiotu wiarygodności zeznaniom składanym przed sądem. Ta zasada pozwala sądowi na ocenę, które dowody są wiarygodne. Tak też jest w ocenianej sprawie.

B. C. (1) stanął pod zarzutem popełnienia trzech przestępstw. Został uznany winnym popełnienia wszystkich zarzucanych mu przestępstw, jednakże nie w takim zakresie jak zarzucono oskarżonemu w akcie oskarżenia. Sąd pierwszej instancji znacznie ograniczył odpowiedzialność oskarżonego w zakresie pierwszego z zarzucanych mu czynów. W tym zakresie sąd odwoławczy dokonał już dowodów w związku z apelacją prokuratora. Przedstawiona argumentacja ma pełne odniesienie w tym zakresie do apelacji obrońcy oskarżonego. Zważyć należy także, iż w odniesieniu do omawianego zarzutu sąd pierwszej instancji wypowiedział się szczegółowo i wyczerpująco (k. 4179-4184). Sąd Okręgowy wskazał na zeznania świadków, które pozwalały na ustalenie, iż oskarżony B. C. (1) zajmował się przestępczością narkotykową. Ustalenia faktyczne zostały poczynione przede wszystkim na zeznaniach naocznego świadka, uczestniczącego w procedurze przestępczym B. C. (1) oraz Ł. W. (1). To K. M. (1) wskazał dokładnie rodzaj i ilość środka odurzającego, czas oraz miejsce skąd marihuana została przywieziona do Polski przez B. C. (1) i Ł. W. (1). Odpowiadając na zarzuty podnoszone w uzasadnieniu apelacji sąd odwoławczy wskazuje, iż ustalenia faktyczne w ocenianej sprawie zostały oparte na konkretnych, precyzyjnych zeznaniach. Te zeznania nie pozwoliły na ustalenie sprawstwa oskarżonego M. A. (1) w zakresie zarzutu popełnienia przestępstwa wspólnie i w porozumieniu z pozostałą dwójką oskarżonych. Uniewinnienie M. A. nie oznacza, iż nie było dowodów pozwalających na ustalenie sprawstwa i winy B. C. i Ł. W.. Apelująca podzieliła ocenę sądu, iż w oparciu o zeznania D. B. brak podstaw do ustaleń wymaganych regułami procesu karnego. Te zeznania w sposób nie budzący wątpliwości przekonują, iż oskarżeni zajmowali się przestępczością narkotykową. Nie można podzielić oceny apelującej, iż D. B. miał interes w składaniu oświadczeń procesowych obciążających oskarżonych. D. B. obciążając oskarżonych obciążał jednocześnie siebie. Materiały dotyczące tego oskarżonego zostały wyłączone do odrębnego postępowania (k. 2941-2946). Apelująca akceptuje także ocenę zeznań M. A. (2) dokonaną przez sąd pierwszej instancji. Zeznania wskazanych świadków nie były wystarczające aby podzielić trafność zarzutu stawianego w akcie oskarżenia w zakresie ilości przywożonej marihuany oraz okresu dotyczącego przestępczej działalności. Nie oznacza to, że zeznania wymienionych świadków nie posiadały waloru wiarygodności w zakresie wskazania, iż oskarżeni zajmowali się przestępczością narkotykową.

Jak już wskazano wyżej, sąd pierwszej instancji dokonał ustaleń w zakresie ilości oraz czasu popełnienia przestępstwa a także rodzaju przywożonego środka odurzającego i osób uczestniczących w przywozie marihuany z Czech do Polski na podstawie zeznań K. M. (1). Faktem jest, iż K. M. (1) został przesłuchany w charakterze podejrzanego, a na rozprawie sąd korzystając z uprawnień art. 391§2k.p.k. odczytał wyjaśnienia K. M. (k. 3803). Jednakże, wbrew twierdzeniom apelującej, nie umniejsza to wiarygodności wypowiedzi. K. M. (1) obciążając B. C. (1) oraz Ł. W. (1) obciążał także siebie. W konsekwencji także przeciwko K. M. (1) prokurator skierowała do sądu akt oskarżenia o popełnienie przestępstwa przypisanego wyżej wymienionym oskarżonym (k. 3836-3848).

Wiarygodności relacji K. M. (1) nie umniejsza także i to, że świadek P. R. poddaje w wątpliwość zeznania D. B.. Te zeznania mogą jedynie prowadzić do wniosku, iż P. R. nie był świadkiem nabywania i przewozu przez oskarżonych marihuany z Czech do Polski. Ma rację apelująca dowodząc, iż wielu świadków słuchanych w sprawie podało, że nie ma wiedzy aby oskarżeni przewozili narkotyki z Czech do Polski. Są jednak świadkowie, którzy taką wiedzę mieli i zasadnie faktom podawanym przez tych świadków sąd dał wiarę.

Podstawę ustaleń w zakresie przestępstwa przypisanego oskarżonemu w punkcie XIX części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku stanowią zeznania K. Z. (1) i K. P. (1). Analizując te zeznania k. 698 i k. 3486(K. Z.) oraz k. 730 i k. 3408 (K. P.) brak podstaw do krytycznej oceny tych zeznań. Są to zeznania wewnętrznie spójne i konsekwentne. Zeznania wskazanych świadków harmonizują ze sobą. Apelująca pomija okoliczność, że K. Z. po odczytaniu mu jego zeznań z postępowania przygotowawczego podtrzymał te zeznania (k.3487). Przeciwko K. Z. został wniesiony akt oskarżenia (k. 3836-3848). Świadek gdy składał zeznania przed sądem jego sprawa była w toku. Został pouczony o treści art. 182§3k.p.k. po czym wyraził wolę składania zeznań i odpowiedzi na pytania (k. 3486).

W apelacji postawiono także zarzut obrazy prawa materialnego, a to art. 56 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Prawidłowa jest ocena prawna zachowania przypisanego oskarżonemu. Przepis art. 56 ust. 1 u.p.n. przewiduje dwie alternatywne formy sprawcze przestępnego zachowania, a to: wprowadzenie do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej albo (tzw. alternatywa rozłączna) uczestniczenie w

takim obrocie. W Komentarzu do art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii autorstwa Katarzyny Łucarz i Anny Muszyńskiej (Oficyna 2008 r.), różnicę obu wskazanych zachowań ujmuje się następująco: „Wprowadzenie do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, zgodnie z treścią art. 4 pkt 34 u.p.n., polega na udostępnieniu ich odpłatnie lub nieodpłatnie osobom trzecim. Warunkiem koniecznym jest również ustalenie, że osoba, której środki są udostępniane, nie jest konsumentem. Wprowadzenie do obrotu oznacza różnego rodzaju aktywną formę obrotu, natomiast uczestnictwo w obrocie będzie stanowić bierną jego formę. Uczestniczenie w obrocie polega na przyjęciu odpłatnie bądź nieodpłatnie środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej w celu przekazania innej osobie, przy czym nabywca nie jest konsumentem”.

Z zeznań K. Z. (1) jednoznacznie wynika, iż zajmował się rozprowadzaniem narkotyków (k. 3486). Oskarżony B. C. (1) miał świadomość tego, iż K. Z. (1) rozprowadzał narkotyki. Do takiej oceny upoważniają następujące okoliczności. Zakup marihuany u oskarżonego przez świadka nie był jednorazowy. Nie były to zakupy jednej porcji konsumpcyjnej. Zważyć również należy, iż jak uczy doświadczenie sali sądowej, osoby trudniące się przestępczością narkotykową, sprzedają większej ilości narkotyku, znają się, mają rozeznanie kto jest tylko konsumentem a kto nabywa narkotyk w celu dalszej odsprzedaży.

W apelacji zarzucono także obrazę prawa materialnego, to jest art. 158§1k.k.

B. C. (1) stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 158§1k.k. polegającego na tym, że wspólnie i w porozumieniu z inną osobą wziął udział w pobiciu S. K. (1) w ten sposób, że bił go pięściami i kopał po twarzy, a także uderzał pałką teleskopową po plecach, czym naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia. Został uznany winnym popełnienia tego czynu. Sąd dokonał ustaleń jak w postawionym zarzucie. Apelująca nie kwestionuje tych ustaleń faktycznych skoro stawia zarzut obrazy prawa materialnego.

Sąd pierwszej instancji dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o zeznania S. K. (1), D. B. (1), M. K. (1), W. B. i B. M..

Pokrzywdzony zeznał, że został pobity przez B. C. (1) (k. 932). Oskarżony uderzył go pięścią w twarz. Po tym ciosie upadł na podłogę. Kiedy chciał się podnieść został ponownie uderzony pięścią w twarz. Nie pamięta ale wydaje mu się, że został kopnięty w twarz. Z B. C. wpadł do mieszkania drugi chłopak, który stał z boku i się przyglądał. Świadek nie pamięta komu mówił o tym zdarzeniu. Komuś mówił. Po tym zdarzeniu pokazywał D. B. ”Balonowi” obrażenia ciała. Nie był u lekarza. Świadek zeznał również, iż nie chce ścigania karnego. S. K. (1) podał, iż nie może potwierdzić ani wykluczyć, że został uderzony pałką teleskopową.

W czasie konfrontacji z M. K. (1) (k. 1636) i D. B. (1) (k. 1835) pokrzywdzony przyznał, że opowiadał świadkom o tym, że pobił go B. C.. Składając zeznania przed sądem pokrzywdzony podał, że nie podtrzymuje swoich wcześniejszych zeznań. Wskazał, że z kimś się bił, nie pamięta bo był pijany. Podniósł także, iż nie wnosi o ściganie.

Zeznania pokrzywdzonego nie są konsekwentne z uwagi na lęk przed oskarżonym. Pokrzywdzony nie krył, że się obawia oskarżonego. Za taką oceną przemawia dokładna analiza zeznań S. K. a także analiza zeznań innych świadków, którzy zeznawali na okoliczność omawianego zdarzenia. Zasadnie sąd pierwszej instancji nadał walor wiarygodności pierwszym zeznaniom złożonym przez pokrzywdzonego. Nie ulega wątpliwości, iż te zeznania mają istotną wartość dowodową. Zważyć także należy, że świadek konsekwentnie przyznał, że został pobity. O zajściu opowiadał innym osobom i te osoby widziały u pokrzywdzonego obrażenia.

B. K. (2) zeznał, w oparciu o relacje pokrzywdzonego, w jaki sposób pokrzywdzony został pobity. Widział też obrażenia jakich pokrzywdzony doznał (k. 264). Swe zeznania podtrzymał w toku procesu (k. 3380).

D. B. (1) podał, iż widział u pokrzywdzonego S. K. ślady pobicia pałką teleskopową. Wskazał, że pokrzywdzony został pobity przez B. C., z którym był P. N. (1) (k. 159). W czasie konfrontacji z S. K. świadek podtrzymał swoje zeznania. Nie był pewien czy tą drugą osobą był P. N. (k.1835). W toku rozprawy D. B. podtrzymał swoje zeznania(k. 3119).

Także świadek B. M. wskazał, iż wie od S. K., że ten został pobity. W pobiciu brał udział B.C.. Widział u pokrzywdzonego ślady pobicia.(k. 1843). Przed sądem nastąpiła ewolucja zeznań świadka. Po odczytaniu zeznań z postępowania przygotowawczego świadek podał, że być może K. mówił jak odczytano jednak dziś tego nie pamięta(k. 3392).

W. B. przyznał, iż widział u pokrzywdzonego ślady bójki ale nie pamięta co mówił pokrzywdzony (k. 3614). Podobnie świadek T. B. (1) zeznał, że pokrzywdzony był u niego w domu. Świadek opuścił mieszkanie na kilka minut. Gdy wrócił widział u pokrzywdzonego „przetarcie” na czole. Spytał co się stało. Pokrzywdzony powiedział, że się potknął „czy coś w tym rodzaju”.

Analizując wskazane dowody sąd odwoławczy stwierdza, iż sąd pierwszej instancji miał podstawy do przyjęcia odpowiedzialności oskarżonego za pobicie pokrzywdzonego. Wiarygodna jest pierwsza relacja pokrzywdzonego. Wskazani świadkowie potwierdzają, iż pokrzywdzony doznał obrażeń ciała. Nader czytelna jest również ewolucja zeznań świadków. Dokładna analiza zeznań pokrzywdzonego wskazuje, iż obawia się oskarżonego, podobnie jak zeznali D. B., M. A..

Z zeznań pokrzywdzonego złożonych w toku postępowania przygotowawczego wynika, iż został pobity przez B. C., któremu towarzyszyła inna osoba. Pokrzywdzony nie wykluczył, że został uderzony pałąk teleskopową. Wskazani wyżej świadkowie zeznali, iż obrażenia ciała jakich doznał pokrzywdzony, a także relacja pokrzywdzonego wskazywały, że zadawano mu ciosy pałąk teleskopową.

Pokrzywdzony zeznał, że ciosy bezpośrednio zadawał mu B. C.. Uderzył go pięścią w twarz. Po tym ciosie upadł na podłogę. Dostał drugie uderzenie pięścią w twarz, a następnie oskarżony kopnął go w twarz. Oskarżony działał z drugą osobą, której tożsamości nie ustalono. A więc sąd pierwszej instancji prawidłowo przypisał oskarżonemu popełnienie przestępstwa na zasadzie współsprawstwa. Między oskarżonym a nieustaloną osobą co najmniej w sposób konkludentny (dorozumiany) doszło do porozumienia w zakresie realizacji przypisanego oskarżonemu przestępstwa. Porozumienie jest tym czynnikiem podmiotowym, który łączy w jedną całość wzajemnie dopełniające się przestępne działania kilku osób, co w konsekwencji pozwala przypisać każdej z nich również i tę czynność sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałając świadomie w popełnieniu przestępstwa –por. wyrok SN z 24.05.1976 r. – RW 189/76, OSNKW 1976, nr 9, poz. 117. W realiach ocenianej sprawy obecność nieustalonej osoby nie była nie zauważona przez oskarżonego, a jej zachowanie było czynnością wspierającą dla B. C. (1). To zachowanie nie zostało odrzucone przez oskarżonego jako czynność mu obojętna lub niepotrzebna. Obecność nieustalonej osoby dopełniała działanie oskarżonego. Stwarzała przewagę fizyczną i zabezpieczała działania oskarżonego na wypadek pomocy pokrzywdzonemu przez inne osoby. Udział nieustalonej osoby w pobiciu był warunkiem realizacji przez oskarżonego znamion czynności wykonawczej. Nie była to tylko bierna obserwacja i pełna akceptacja zachowania oskarżonego.

Dla poparcia przedstawionej oceny zasadnym jest ponowne odwołanie się do zeznań M. K. (3) złożonych w czasie konfrontacji z pokrzywdzonym (k. 1637). „ Ż. (pseudonim B.C.) nie dałby sam rady pobić B. (pseudonim S. K.). Ż. w mojej ocenie jest słabszy od B.”. W przeciwnym wypadku jak wytłumaczyć najście mieszkania, w którym doszło do pobicia. Cel wizyty był oczywisty gdy się zważy na wtargnięcie do mieszkania. Nie tylko zasady doświadczenia życiowego upoważniają do takiej oceny. Zważyć należy również na zeznania D. B. (1) (k. 159), które jednoznacznie wskazują, iż wizyta B.C. z nieustaloną osobą w mieszkaniu T. B. nie miała charakteru towarzyskiego.

Odpowiedzialności z art. 158§1k.k. podlega kto bierze udział w bójce lub pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156§1k.k. lub art. 157§1k.k. Do znamion tego przestępstwa należy narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156§1k.k. lub art. 157§1k.k. Nie jest znamieniem tego przestępstwa efektywne spowodowanie obrażeń ciała. Omawiane przestępstwo może być popełnione przy braku doznania jakichkolwiek obrażeń ciała przez pokrzywdzonego lub doznaniu ich tylko w niewielkim zakresie o ile tylko zaistniało konkretne niebezpieczeństwo powstania wymaganych w omawianym przepisie obrażeń.

W realiach ocenianej sprawy bezpośrednio niebezpieczeństwa wystąpienia skutku z art. 158§1k.k. wynika ze sposobu działania oskarżonego, polegającego na dwukrotnym uderzeniu pokrzywdzonego pięścią w twarz w nagłym ataku, w następstwie czego nastąpił upadek pokrzywdzonego na podłogę, a następnie zadanie pokrzywdzonemu kopnięcia w twarz.

Apelacja obrońcy została zwrócona przeciwko całości rozstrzygnięcia. Stąd też sąd odwoławczy dokonując oceny wyroku stwierdza, iż pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyroku są prawidłowe. Także kara wymierzona oskarżonemu nie nosi cech rażącej niewspółmierności. Do takiej oceny upoważnia wymierzenie kar jednostkowych w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Kara za zbrodnię została orzeczona z zastosowaniem nadzwyczajnego jej złagodzenia. Sąd orzekł karę łączną pozbawienia wolności w oparciu o zasadę asperacji zbliżoną do zasady absorpcji. Na poczet kary pozbawienia wolności sąd pierwszej instancji prawidłowo zaliczył oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie uwzględniając przy tym, iż w okresie tymczasowego aresztowania wprowadzono oskarżonemu do wykonania kary z innych wyroków(k.64,1302,1303,2910).

W odniesieniu do apelacji oskarżonego **Ł. W. (1)**.

W apelacji autorstwa adw. H. K. postawiono zbieżne zarzuty z zarzutami jak w apelacji wniesionej na rzecz B. C.. Zarzucono obrazę przepisów postępowania, a to art. 7k.p.k. w zw. z art. 410k.p.k. oraz art. 424§1k.p.k. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Postawiono także zarzut obrazę prawa materialnego tj. art. 58 ust.1 i art. 56 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Powtarza się również argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu apelacji(k. 4235-4238). Stąd też odpowiedź na apelację oskarżonego B. C. ma odniesienie także do omawianej apelacji.

Ł. W. (1) został uznany winnym tego, że działając wspólnie i w porozumieniu z B. C. (1) w lutym 2013 r. wbrew przepisom ustawy uczestniczył w przywozie wewnątrzspółnotowym z terenu Czech do Polski marihuany w ilości 1kg o wartości co najmniej 4000 zł. Identyczne przestępstwo przypisano B. C. (1). Stąd też zbędnym jest powtarzanie przedstawionej już argumentacji. Stanowisko sądu odwoławczego zaprezentowane w odpowiedzi na apelację B.C. ma pełne odniesienie do apelacji Ł. W..

W odniesieniu do przestępstwa przypisanego Ł. W. w punkcie XI części dyspozytywnej wyroku autorka apelacji kwestionuje wiarygodność świadków, których zeznania stały się podstawą ustaleń faktycznych. W odpowiedzi na apelację B. C. sąd odwoławczy odniósł się do oceny zeznań świadków, w tym do zeznań D. B. i K. Z.. W ocenie sądu odwoławczego sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń(k. 4173-4174). Te ustalenia są wynikiem prawidłowej oceny przeprowadzonych przez sąd dowodów, w tym zeznań kwestionowanych w apelacji(k. 4193-4199). W uzasadnieniu apelacji kwestionuje się ustalenia podnosząc „na jakiej podstawie Sąd I instancji przyjął, że oskarżony udzielił mu(T. S. (2)) co najmniej 20 razy marihuanę w ilości po jednej lufce”(k. 4239).Te ustalenia zostały dokonane na podstawie zeznań T. S. (2).

Świadek zeznał „ja z K. mogłem palić marihuanę łącznie ok. 20 razy. To był poczęstunek”(313).

Ma rację autorka apelacji podnosząc, że wspólny zakup marihuany nie realizuje znamion czynu zabronionego z w art.58 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Podnosząc ten zarzut autorka apelacji odwołała się do zeznań T. S. (2) z rozprawy(k. 3131), kiedy to świadek podał „Z Ł. W. (1) paliłem marihuanę w okresie wakacji. To było kilka razy. To była nasza marihuana. Razem ją kupiliśmy”. Po ujawnieniu zeznań z postępowania przygotowawczego świadek nie podał racjonalnych powodów zmiany zeznań. Przyznał, iż potwierdził policjantowi, że palił marihuanę z Ł. W. około 20 razy. W związku ze zmianą zeznań i motywami tej zmiany sąd dopuścił dowód z zeznań G. C.. Świadek zaprzeczył aby cokolwiek sugerował T. S. (2) w czasie przesłuchania(k.3551). W konsekwencji sąd pierwszej instancji prawidłowo nadał walor wiarygodności zeznaniom T. S. (2) złożonym w postępowaniu przygotowawczym. Zważyć przy tej ocenie należy, iż T. S. ostatecznie przyznał, że to on potwierdził policjantowi, iż z Ł. W. palił marihuanę około 20 razy. Podawane przez świadka powody częstowania go marihuaną przez Ł. W. jawią się jako racjonalne. One przekonują. Nie przekonuje zmiana zeznań przed sądem. Powody podawane przez świadka zostały obalone zeznaniami G. C..

Obok obrazu art. 58 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii autorka apelacji kwestionuje zasadność przyjęcia kwalifikacji z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani. W odpowiedzi na ten zarzut pełne odniesienie mają te rozważania, które zostały przedstawione w odpowiedzi na apelację B. C.. W tym miejscu wskazać należy, że w zakresie omawianego przestępstwa sąd pierwszej instancji przyjął udzielanie środka odurzającego(T. S.), sprzedaż(A. D. – „kupiłem od Ł. W. (1) marihuanę na własny użytek” – k. 2894) oraz wprowadzanie do obrotu. Apelująca trafnie zwraca uwagę, że aby przyjąć, że sprawca wprowadza narkotyki do obrotu należy wykazać, iż nabywca dalej sprzedaje te narkotyki. W tym zakresie sąd odwoławczy wypowiedział się już w związku z przekazywaniem narkotyków K. Z.. Oskarżony znał K. M. (1). Razem jeździli po marihuanę do Czech. Ilość przekazanej K. M. marihuany jednoznacznie świadczy, że nie brał jej na własne potrzeby. Wskazano już, iż doświadczenie sali sądowej uczy, iż środowisko osób trudniących się przestępczością narkotykową ma rozeznanie kto jest dealerem, a kto wyłącznie konsumentem narkotyków.

W uzasadnieniu apelacji jego autorka poddaje w wątpliwość zakwalifikowanie wprowadzenia przez oskarżonego do obrotu środków odurzających w znacznej ilości w rozumieniu art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 września 2009 r. – I KZP 10/09 – wyjaśnił „Jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, bo jest to „znaczna ilość” w rozumieniu tej ustawy – OSNKW 2009/10/84. Kilkudziesięciu to tyle co kilka dziesiątek. Odwołując się do Małego Słownika Języka Polskiego pod red. Stanisława Skorupki, PWN, Warszawa 1969 s. 273 „kilka” to poniżej dziesięć. A więc kilka mieści się w przedziale od 2 do 9. Stąd też kilkudziesięciu to tyle co kilkadziesiąt. A zatem nie mniej niż dwudziestu. W realiach ocenianej sprawy nie może budzić wątpliwości, iż ponad 200 gramów amfetaminy to znaczna ilość, o której mowa w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii.

Niezależnie od postawionych zarzutów w uzasadnieniu apelacji zawarto rozważania dotyczące przyjęcia kumulatywnej kwalifikacji w zakresie przestępstwa przypisanego oskarżonemu w punkcie XI części dyspozytywnej. Są to rozważania w równym stopniu nietrafne jak i niezrozumiałe. W akcie oskarżenia zarzucono Ł. W. popełnienie przestępstwa wprowadzenia do obrotu środków odurzających kwalifikowanego z art. 56 ust.3 i art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12k.k., a także przestępstwa z art. 58 ust.1 wskazanej wyżej ustawy. Oba popełnione w zbiegu realnym.

Sąd pierwszej instancji ocenił, iż oskarżony popełnił jedno przestępstwo. Za taką oceną przemawia, iż w tym samym czasie, przy tym samym z góry powziętym zamiarze wykonywał zbieżne czynności, stanowiące czynności wykonawcze przestępstw stypizowanych w art. 56 ust.3 (wprowadzenie do obrotu narkotyków), w art. 58 ust.1 (udzielanie narkotyków) i w art. 59 ust.1 (sprzedaż narkotyków).

W realiach ocenianej sprawy brak podstaw do oceny, że przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu przełożyło się na surowszą odpowiedzialność oskarżonego. Po pierwsze obowiązkiem sądu jest przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu, jeżeli oceni, że sprawca popełnia jeden czyn wyczerpujący znamiona określone w dwóch lub więcej przepisach ustawy. Po drugie twierdzeniom apelacji przeczy wysokość kary orzeczonej w punkcie XI części dyspozytywnej. Kara pozbawienia wolności została wymierzona w minimalnej wysokości.

Na wstępie apelacji wskazano, iż apelacja kwestionuje rozstrzygnięcia zawarte w punktach X-XII oraz w punktach XIV-XVI części dyspozytywnej wyroku.

W punkcie XIV części dyspozytywnej wyroku oskarżony został uznany winnym popełnienia przestępstwa na szkodę D. B. (1) zakwalifikowanego z art. 190§1k.k. w zw. z art. 12k.k. Ustalenia sądu pierwszej instancji w tym zakresie nie budzą wątpliwości(k. 4175). Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego(k. 3803). Te zeznania zasługiwały na wiarę z uwagi na potwierdzenie w innych dowodach, a to zeznaniach R. S. (5) (k. 2232 w zw. z k. 3803), P. S. (1) (k. 676 i k. 3489), K. Z. (1) (k. 698 i k. 3487).

W punkcie XVI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku orzeczono karę łączną. Wysokość orzeczonej kary łącznej jak i orzeczonych kar jednostkowych nie pozwala ocenić, iż kary zostały wymierzone z rażąco niewspółmiernością. Kary jednostkowe zostały orzeczone w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Za zbrodnię została orzeczona kara pozbawienia wolności z zastosowaniem nadzwyczajnego złagodzenia. Karę łączną sąd mógł orzec w przedziale od 2 lat pozbawienia wolności do 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd orzekł karę łączną 3 lat pozbawienia wolności. Gdy się zważy na ustalone przez sąd pierwszej instancji okoliczności obciążające to nie sposób ocenić, iż wymierzona kara jest rażąco surowa.

Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności sąd zaliczył oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (pkt XVI). Analiza akt wskazuje, iż rozstrzygnięcie sądu w tym zakresie jest prawidłowe (k. 77 i k. 3448). Także w ocenie sądu odwoławczego pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w skarżonym wyroku są prawidłowe.

W apelacji adw. Ł. W. wyrok został zaskarżony w zakresie czynów opisanych w punktach X, XI i XIV części dyspozytywnej. Apelujący zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku.

Wbrew wywodom zawartym w apelacji ustalenia sądu pierwszej instancji są prawidłowe. W tym zakresie sąd odwoławczy wypowiedział się już udzielając odpowiedzi na apelację drugiego obrońcy oskarżonego Ł. W. oraz oceniając apelację obrońcy oskarżonego B. C. i apelację prokuratora. Tym samym zbędne jest powtarzanie przedstawionej już argumentacji.

Autor apelacji z oczywistej omyłki pisarskiej sądu pierwszej instancji czyni obszerne wywody dotyczące nieprawidłowości w zakresie ustaleń faktycznych. Podstawę ustaleń faktycznych w zakresie przestępstwa przypisanego w punkcie X części dyspozytywnej wyroku stanowią zeznania K. M. (1) (k. 641), który wskazał, iż czyn miał miejsce w lutym 2013 r. Nie ma podstaw aby kwestionować ilość zakupionej marihuany. K. M. (1) przejął pakunek od oskarżonych, który następnie umieścił w bagażniku swego samochodu. Doświadczenie życiowe uczy, że przeciętnie doświadczony człowiek potrafi ocenić z dużą dokładnością ciężary rzeczy ważące około kilograma. Apelujący stawiając zarzuty pomija inne dowody. Słuchani w sprawie świadkowie jednoznacznie wskazali, że Ł. W. trudnił się przestępczością narkotykową na przestrzeni kilku lat. D. B. (1) oraz M. A. (2) w swych zeznaniach wskazali znacznie większe ilości sprowadzanej przez oskarżonego marihuany. Sąd pierwszej instancji czyniąc ustalenia faktyczne oparł się na zeznaniach naocznego świadka. Sąd odwoławczy akceptuje te ustalenia.

Apelujący kwestionuje także ustalenia faktyczne w zakresie przestępstwa przypisanego oskarżonemu w punkcie XI części dyspozytywnej skarżonego wyroku. Autor apelacji stawiając ten zarzut odwołał się do wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań T. S. (2) złożonych przed sądem. Na temat zeznań T. S. (2) sąd odwoławczy wypowiedział się odpowiadając na apelację drugiego obrońcy. Apelacja nie dostrzega tych dowodów na których sąd pierwszej instancji czynił ustalenia. Te dowody zostały wskazane przez sąd pierwszej instancji (k. 4174). Ich ocena nie budzi zastrzeżeń sądu odwoławczego. Apelacja nie przedstawia argumentów, które nakazywałyby weryfikację stanowiska sądu pierwszej instancji. W apelacji kwestionuje się zeznania R. S. (2) eksponując zeznania P. S. (1), który przed sądem podał, że R. S. nie jest wiarygodny. Do świadka nie należy ocena zeznań innych świadków. Po wtóre P. S. podtrzymał odczytane mu zeznania z postępowania przygotowawczego, w tym i to, że nabywał marihuanę u R. S.. W odpowiedzi na apelację drugiego obrońcy oskarżonego wskazano na zeznania świadków, które przemawiają za wiarygodnością zeznań R. S..

W apelacji postawiono szereg zarzutów obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku.

Odpowiadając na te zarzuty sąd odwoławczy stwierdza, iż nieuprawnionym jest stwierdzenie autora apelacji, iż sąd poczynił niekorzystne domniemania w sytuacji gdy stan dowodów nie pozwalał na ustalenie faktów. Takie stwierdzenie sąd odwoławczy odczytuje jako brak ze strony apelującego właściwej analizy dowodów oraz treści zaskarżonego wyroku. Tym samym Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutu obrazy art. 2§2k.p.k. W ocenie sądu odwoławczego podstawę zaskarżonego wyroku stanowią prawdziwe ustalenia faktyczne. W żadnym wypadku nie można ocenić, iż analiza dowodów dokonana przez sąd pierwszej instancji jest wybiórcza. Sąd Okręgowy

dokonał oceny dowodów zgodnie z wymogami art. 7k.p.k. Za wskazanym stwierdzeniem przemawia analiza zebranych w sprawie dowodów. Tam gdzie pojawiły się nie dające usunąć wątpliwości zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego. Wskazać należy, iż sąd pierwszej instancji oparł się na dowodach pewnych, wzajemnie się potwierdzających. Stąd też ten sąd poczynił odmienne ustalenia od tych jakie przyjęto w akcie oskarżenia. Zważyć należy również, iż tam gdzie w ocenie sądu nie było pewnych dowodów zapadł wyrok uniewinniający.

Brak podstaw do oceny, iż sąd pierwszej instancji ferując zaskarżony wyrok i oceniając zebrane w sprawie dowody dopuścił się obrazy art. 4 k.p.k., a więc wyrażonej w tym przepisie zasady obiektywizmu. Wskazać należy, iż zasada wyrażona w art. 4 k.p.k. nie sprowadza się do obowiązku interpretowania materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jedynie na korzyść oskarżonego. Istota tej zasady sprowadza się do obiektywnej oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie.

Krytyczna ocena wyjaśnień oskarżonego Ł. W. nie dowodzi braku zachowania zasady obiektywizmu. Ocena wyjaśnień oskarżonego jest prawidłowa. Te wyjaśnienia w konfrontacji z całokształtem materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie zasługiwały na krytyczną ocenę.

Co do zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., to stwierdzić należy, że nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy tego przepisu podnosząc wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny, czy nie została naruszona zasada *in dubio pro reo*, istotne jest jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął te wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli z materiału dowodowego sprawy wynikają różne wersje wydarzeń, to nie jest to równoznaczne z istnieniem niedających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k., bo w takim wypadku sąd orzekający zobowiązany jest do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i dopiero wówczas, gdy wątpliwości nie zostaną usunięte, należy tłumaczyć je na korzyść oskarżonego (tak też Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 5.04.2007 r. – II AKa 30/07-LEX).

Apelujący podnosząc zarzut naruszenia zasady *in dubio pro reo* sam popada w sprzeczności. Z jednej strony obrońca kwestionuje datę popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie X części dyspozytywnej skarżonego wyroku i słusznie bo jest to oczywista omyłka pisarska. A z drugiej strony zarzuca oparcie ustaleń faktycznych na dowodach obciążających oskarżonego. Wskazano już, iż zeznania K. M. są wiarygodne. Brak w nich niespójności czy też niejasności jak podnosi obrońca. Autor apelacji przy ocenie tych zeznań traci z pola widzenia okoliczność, że K. M. obciążając oskarżonego obciążył również siebie. I w konsekwencji stanął pod zarzutem popełnienia takiego przestępstwa jak przypisano oskarżonemu. Była już mowa na temat tej oceny we wcześniejszych rozważaniach. Apelujący odwołał się do zeznań G. P. (1), który zaprzeczył aby sprzedawał marihuanę oskarżonemu. Te zeznania zasługiwały na krytyczną ocenę. Dał temu wyraz także sąd w Czechach skazując G.P. na karę 9 lat pozbawienia wolności (k. 3994-4010). To, że oskarżonemu udowodniono wprowadzenie do obrotu 25,5 gramów marihuany nie wyklucza ustaleń, iż przywiózł z Czech do Polski 1kg marihuany.

Wskazać po raz kolejny należy w związku z powtarzаныmi w apelacji zarzutami, iż sąd pierwszej instancji dysponował zeznaniami T. S. (2) z postępowania przygotowawczego oraz tymi jaki złożył przed sądem. Dokonał oceny tych zeznań. Przyznał walor wiarygodności zeznaniom złożonym w postępowaniu przygotowawczym. Ta ocena jest prawidłowa. W tym zakresie wypowiedział się już sąd odwoławczy, podobnie jak i w zakresie oceny zeznań R. S. oraz K. M.. W tym miejscu sąd odwoławczy stwierdza, iż argumentacja apelacji w sposób niezrozumiały dla sądu interpretuje zasadę *in dubio pro reo*. Wskazane stwierdzenie odnosi się także do zarzutu oceny zeznań G. P. (1), A. D. (1) i ponownie T. S. (2).

Apelacja zarzuciła obrazę art. 410k.p.k. w zw. z art. 424§1k.p.k. Sąd odwoławczy w związku z zarzutem obrazy wskazanych przepisów wypowiedział się już w związku z apelacją oskarżonego B. C. i drugiego obrońcy. W tym miejscu aby unikać zbędnych powtórzeń Sąd Apelacyjny wskazuje na nowe brzmienie art. 424§1k.p.k., w którym to przepisie mówi się, że uzasadnienie wyroku ma zawierać zwięzłe wskazanie faktów, dowodów i ich oceny. Wyjaśnienia oskarżonego, zeznania G.P. oraz zeznania T. S. (2) złożone przed sądem, na które powołuje się apelujący, zasługiwały na krytyczną ocenę, stąd też nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych w odniesieniu do omawianych czynów.

Te dowody nie przekonują. Nie wytrzymują krytyki w konfrontacji z tymi dowodami, na podstawie których Sąd Okręgowy dokonał ustaleń faktycznych.

Z treści zapytania o karalność wynika (k. 4084), że Ł. W. jest w świetle prawa osobą nie karaną. Nastąpiło zatarcie poprzednich skazań (k. 120-124). Oskarżony jest młodą osobą (ur. (...)). Zasadą powinno być, iż człowiek winien legitymować się niekaralnością. W realiach ocenianej sprawy trudno uznać niekaralność za okoliczność łagodzącą i wyciągać wnioski jeszcze bardziej korzystne w zakresie orzeczonej kary jak uczynił to sąd pierwszej instancji. Zważyć należy, iż kara za zbrodnię została orzeczona z zastosowaniem nadzwyczajnego złagodzenia. Kara orzeczona za przestępstwo opisane w punkcie XI części dyspozytywnej została wymierzona w minimalnej wysokości. Jak już wskazano w odpowiedzi na apelację drugiego obrońcy oskarżonego brak podstaw do oceny, iż orzeczona kara łączna jak i kary jednostkowe są rażąco niewspółmierne.

Kończąc odpowiedź na apelację sąd odwoławczy ponownie stwierdza, iż zeznania K. M. to nie przypuszczenie. To, że świadek nie ważył marihuany, nie znaczy, iż tej marihuany nie było 1kg. W odniesieniu do oceny tego świadka sąd odwoławczy już wystarczająco się wypowiedział. A zatem nie znajduje sąd potrzeby ponownego powtarzania swej argumentacji.

Kierując się powyższym Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowi art. 437§1k.p.k.

Orzeczenie o kosztach sądowych w tym o opłacie uzasadnia treść art. 636§2k.p.k. w zw. z art. 634k.p.k. w zw. z art. 633k.p.k. oraz art. 618§1pk 1 k.p.k. w zw. z §1 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18.06.2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym/ Dz. U. Nr 108, poz. 1026 ze zm./ . Wysokość orzeczonych opłat uzasadnia art. 8 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych – tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm./.

SSA Stanisław Rączkowski SSA Robert Wróblewski SSA Zdzisław Pachowicz